

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Regent Oteline vardigimda Marla , bornozla lobide bekliyordu. Beni isten arayip, jimnastik, kütüphane, çamasir yada is çıkisi için ne halt planliyorsam ekip, kendisini ziyaret etmemi istedi.

Marla'nin aramasinin sebebi bu, çünkü benden nefret ediyor.

Kolajen yatırım fonuyla ilgili hiçbir sey söylemiyor.

Marla'nin söylemeye çalıştiği sey, ona bir kiyak yapip yapamayacagimla ilgili. Öğleden sonra yatakta yatiyordum. Marla , Meals on Wheels'in Marla'nin ölü komsularina teslim ettiği yemeklerle yasiyor; Marla yemekleri komsularinin yerine teslim aliyor ve onların uyudugunu söylüyor. Uzun lafin kisasi, bugün öğleden sonra Marla yatakta yatip, Meals on Wheels'in öğle vakti ile saat iki arasi yapacağı teslimati bekliyordum. Marla'nin birkaç yıldır saglik sigortasi yokmuş, o yüzden vücuduna bakmayı bırakmış, fakat bu sabah vücuduna baktığında koltuk altında bir yumru kesfetmiş ve yumrunun etrafındaki sislikler sert ve aynı zamanda da hassasmış ve sevdiği insanlari korkutmak istemediği için onlara söyleyememiş ve eger bu yumru önemli bir sey degilse doktora verecek parasi da yokmuş ama biriyle konusma ihtiyaci hissetmiş ve bu kisinin de koltuk altına bakması gerekiyordum.

Marla'nin kahverengi gözlerinin tonu, ocakta isitilip, sonra da soguk suya atılan bir hayvan gibi. Buna volkanize , galvanize veya tavllanmış diyorlar.

Eger yardım edip bakarsam, kolajen olayini affedeceđini söylüyor Marla .

Tyler'i aramadığı, çünkü onu korkutmak istemediği gözümünden kaçmıyor. Onun kitabinda ben nötrüm, ona borçluyum.

Yukari odasına çıkıyoruz ve Marla bana tabiatla yasli hayvanlar görmedigimizi çünkü yaslari ilerleyince hayvanların öldüğünü söylüyor. Hastalanırsa veya yavasarlarsa, daha güçlü hayvanlar onlari öldürüyordum. Hayvanlar yaslanmıyorlarmış.

Yatagina uzanıyor, bornozunun kusagini çözerken, kültürümüzün ölümü yanlis bir sey haline getirdiğini söylüyor. Yaslanmış hayvanlar dogal olmayan istisnalar olmalı diyor.

Hilkat garibeleri.

Kolejdeyken bir sigilimin olduğunu söylüyorum, bu arada Marla'nin bedeni soguk ama terliyor. Penisimin üstünde, ama ona yarak diyorum. Aldirmak için tip fakültesine gittigimi söylüyorum. Sigili. Daha sonra olayi babama anlatmistim. Babam gülüp, salak olduğumu çünkü bu tür sigillerin, doganın Fransiz usulü gidiklamasi olduğunu söylemişti. Kadınlar bunlara bayılmış ve Tanrı bana kiyak yapıyordum.

Ellerim disarisi yüzünden hala soguk vaziyette Marla'nin yanina çöküp, Marla'nin soguk tenini hissederken, parmaklarimin arasında Marla'nin her bir santimini ovustururken, Marla Tanrının Fransiz usulü gidiklamasi olan bu sigillerin, kadınlarda rahim kanserine yol açtiğini söylüyor.

Tip fakültesindeki muayenehanede bir tip fakültesi öğrencisi aletime bir kutu sivi nitrojen sikmisti ve diğer sekiz tip öğrencisi de bunu izlemisti. Eger özel saglik sigortanız yoksa, basiniza gelecek olan budur. Onlar sadece yaraga, penis diyorlardı ve siz ne dersiniz deyin, sivi nitrojen sikildığında, kül suyu ile yakılmış gibi

çok aciyordu.

Parmaklarımla gezinmeyi durdurana kadar Marla buna gülüyor. Bir şey buldugumu düşünüyor olmalı.

Nefes almayı birakıyor ve midesi davul gibi geriliyor ve kalbi, iyice gerilmiş davul derisinin altından atar gibi çarpıyor. Ama hayır, sadece konustugum için durdum, durdum çünkü bir dakikalığına ikimizde Marla'nın odasında değildik. Yıllar önceki tıp fakültesinin muayenehanesindeydik, yapışkan kagidin üstünde oturuyorduk ve aletim sıvı nitrojen yüzünden alev almışken, bir tıp öğrencisi çıplak ayaklarıma bakıp, odayı iki büyük adımda terk etmişti. Öğrenci, üç gerçek doktorla birlikte geri geldi ve doktorlar adami sıvı nitrojen ile birlikte bir tarafa ittiler.

Gerçek doktorlardan bir tanesi çıplak sağ ayağımı yakaladı ve diğer gerçek doktorların yüzüne doğru kaldırdı. Üçü ayağımı evirip çevirip, Polaroid resimlerini çektiler ve Tanrının bir lütfü olarak yarısı donmuş ve yarı giyinik olan bedenim hiç varolmamış gibi görünüyordu resimlerde. Sadece ayağım vardı ve geri kalan tıp öğrencileri görebilmek için yaklaştılar.

“Bu kırmızı leke ne kadar zamandır ayağınızda var?” diye sordu bir doktor.

Doğum lekemi kastediyordu. Sağ ayağımda bir doğum lekesi vardı ve babam lekenin koyu kırmızı Avustralya ve yanında küçük Yeni Zelanda gibi göründüğünü söylerdi. Onlara bunu söyledim ve bütün heyecan söndü. Aletim eriyordu. Nitrojenli öğrenci hariç herkes dışarı çıktı, muhtemelen o da dışarı çıkacaktı ama hayal kırıklığına uğramıştı ve aleti kafasından tutup, kendine doğru çekerken hiç gözlerime bakmadı. Sigilden geriye kalan şeyin üstüne biraz daha sprej püskürttü. Gözlerinizi kapayıp, aletinizin yüzlerce mil uzakta olduğunu hayal etseniz bile, hala acı veren bir histi bu.

Marlaelime ve Tyler'in öpücüğünün bıraktığı yara izine baktı.

Tıp öğrencisine, buralarda pek fazla doğum lekesi görmüyor olmalısınız dedim.

Konu bu değildi. Öğrenci, herkesin o lekeyi kanser sandığını söyledi. Genç erkeklerde görülen yeni bir kanser türü varmış. Ayaklarda veya bileklerde kırmızı lekeler ortaya çıkıyormuş. Lekeler kaybolmadığı gibi, bir süre sonra tüm vücudu sarı, öldürüyormuş.

Öğrenci, doktorların ve diğerlerinin çok heyecanlandığını çünkü bende bu yeni kanserden olduğunu sandıklarını söyledi. Henüz çok az insanda vardı ama hızla yayılıyordu.

Bu yıllar önceydi.

Marla'yakanserin böyle bir şey olduğunu söylüyorum. Hatalar olacaktı ve belki de önemli olan vücudun küçük bir bölümünün arıza yapma olasılığı yüzünden, bir insanın kendini tamamen unutmaması gerektiği idi.

“Olasılık.” diyordu Marla .

Nitrojenli öğrenci isini bitirdikten sonra bana sigilin birkaç gün içinde düşeceğini söyledi. Yapışkanlı kagidin üstünde, çıplak kışımın yanında, kimsenin istemediği çıplak ayağımın Polaroid resmi duruyordu. Resmi alabilir miyim diye sordum.

Resim hala odamda, bin aynanın kösesine sıkıştırılmış vaziyette duruyor. Her sabah ise gitmeden önce aynanın önünde saçlarımı tarıyorum ve bir zamanlar on dakikalığına nasıl kanser olduğumu hatırlıyorum, kanserden de beterdi.

Marla'yabuzun neredeyse alti inç kalınlıkta olmasına rağmen, büyükbabamla ilk kez kayak yapmadığımız Sükran Gününü anlatıyorum. Büyükannem ömrü boyunca sahip olduğu su kötü görünümlü lekeleri örtmek için alına yada kollarına hep yuvarlak bandajlar yapıştırırdı. Ya püsküllü kenarlariyle bandajlar kaplı olurdu vücudu yada lekelerin kahverengiden, maviviye siyaha dönüşünü görürdük.

Büyükannem son kez hastaneden çıktığında büyükbabam onun bavulunu taşıyordu ve bavul öyle ağırdı ki, vücudunun orantisinin bozulduğunu hissettiğinden dert yanıyordu. Fransız-Kanada asıllı büyükannem öylesine namusluydu ki, insan içine mayo ile asla çıkmaz, banyoda çıkardığı seslerin duyulmaması için her zaman küvet musluguunu açardı. Göğsü alındıktan sonra Lourdesimizin Leydisi Hastanesinden taburcu olurken büyükannem, büyükbabama sormustu: "Vücudunun orantisinin bozulduğunu mu hissediyorsun?"

Hayatının hikayesini özetleyen büyükbabama göre hayat, büyükannem, kanser, evlilikleri ve benim hayatımdı. Bunu her söyleyisinde gülerdi.

Ama Marla gülmüyordu. Onu isitabilmek için güldürmeye çalışıyordum. Kolajen olayı için beni affetmesini istiyordum. Benim bulabileceğim bir şey olmadığını söylemek istiyordum Marla'ya . Bu sabah bir şey bulduysa bile, bu bir hataydı. Bir doğum lekesi gibi.

Marla'ninelinin üstünde Tyler'in öpücüğünün yarası var.

Marla'yı güldürmek istiyorum çünkü ona, Chloe'ye son sarılısını anlatmak istemiyorum, saçsız Chloe , sari cılaya batırılmış bir iskelet olan Chloe , kabak kafasına ipek bir esarp bağlamış. Sonuza kadar ortadan yok olmadan önce Chloe'ye son bir kez sarılmıştım. Ona korsana benzediğini söylemişim, o da gülmüştü. Bense, plaja gittimde, sağ ayagımı altına alıp öyle oturuyordum. Veya Avustralya ve Yeni Zelanda'yi kuma gömüyordum. İnsanların ayagımı göreceğinden ve onların beyinlerine ölmeye başlayacağımdan korkuyordum. Bende olmayan kanser şimdi her yerde. Tabi bunu Marla'ya söylemiyorum.

Sevdiğimiz insanlar hakkında bilmek istemeyeceğimiz o kadar çok şey var ki..

Onu isitmek için, güldürebilmek için, Marla'ya yakışıklı ve başarılı bir morgcuyla evlenen Dear Abby'deki 33 kadını anlatıyorum. Gerdek gecesinde adam kadını, derisi donana kadar buz dolu bir küvete yatırmış, sonra da yatakta hiç kimildamadan yatmasını sağlamış ve kadının soguk, hareketsiz vücuduyla cinsel ilişkiye girmiş.

İsin komik olan tarafı ise, kadının bunu on sene boyunca yapmış olması ve on seneden sonra Dear Abby'e yazıp bunda bir gariplik olup olmadığını sormasıydı.

Destek gruplarını sevmemin sebebi buydu iste, insanlar senin ölüyor olduğunu bildiklerinde, dikkatlerini tam olarak veriyorlardı.

Bu seni görebilecekleri son seferse eğer, gerçekten bakıyorlardı. Çek defterlerinin bakiyesi, radyo şarkıları ve kus yuvası gibi saçları ile ilgili tüm düşünceler pencereden uçup gidiyordu.

Bütün dikkatlerini sana veriyorlardi.

Konusma sirasinin kendilerine gelmesini beklemek yerine dinliyorlardi.

Ve konustuklarında hikaye anlatmıyorlardi. İki kisi konustugunda, bir sey insa ediliyordu, ve sonrasinda iki kisi de öncesine göre degismis oluyordu.

Marla ilk yumruyu bulduktan sonra destek gruplarına katılmaya baslamisti.

İkinci yumruyu buldugumuz günün ertesi sabahi Marla , iki bacagi bir çorabin içinde mutfaga daldi ve “Bak, ben denizkiziyim” dedi.

“Bunun , erkelerin tuvalete ters oturup, motosiklete biniyormus gibi yapmalariyla hiç ilgisi yok, bu son derece özgün bir kaza.” diye devam etti.

İlk yumru Marla ile Arta Kalan Erkekler Toplulugunda karsilasmamizdan önce çikmisti, simdi de ikincisi peydahlanmisti.

Bilmeniz gereken sey su; Marla hala hayatta. Bana söylediğine göre Marla’nin hayat felsefesi, her an ölebilecek olması. Hayatinin trajedisi ise ölmüyor olması.

Marla ilk yumruyu bulunca, kucaklarına kivrilmis veya ayaklarının dibinde yatan, yumusak oyuncak bebek görünümlü çocuklariyla bekleme odasinin üç kenarina siralanmis olan koltuklara çöreklenmis bostan korkulugu annelerle dolu bir klinige gitmisti. Çocukların gözleri, bayatlayip bozulmus portakal veya muz gibi çökmüs ve mordu ve anneleri onların, kafa derisinin mayalanip enfeksiyon kapmasi sonucu olusmus kepekli, karmakarisik saçlarını kasiyordu. Klinikteki herkesin disleri ince suratlarında öyle büyük duruyordu ki, dislerin, her şeyi öğütebilmek için insanin derisinden çıkan kemik parçaları olduğu görülüyordu.

Saglık sigortan yoksa, kendini böyle yerlerde buluverirsin.

Bir sürü ibne çocuk sahibi olmak istemisti ve simdi çocuklar hastaydi ve anneler ölüyordu, babalar ölmüstü bile, çis ve sirke yüzünden kusmuk kokan hastanede otururken, hemsire her anneye ne kadar süredir hasta olduğunu, kaç kilo kaybettiğini, çocuğunun yasayan bir aile ferdi veya velisi olup olmadığını soruyordu ve kimse daha fazlasini bilmiyorken Marla karar verdi.

Eger ölecekse bunu bilmek istemiyordu.

Klinigin kösesinden, sehir çamasirhanesine yürüdü ve kurutuculardaki bütün kot pantolonları çaldi ve kot basina on bes papel ödeyen bir saticiya gitti. Sonra da kendine kaçmayan cinsten iyi bir külotlu çorap aldı.

“Su iyi cins olan çoraplar” diyordu Marla , “kaçmasa bile tüyleniyorlar.”

Hiçbir sey kalici degil. Her sey yıkiliyor.

Diger insan kiç mendillerinin etrafında olmak daha kolay olduğu için, destek gruplarına gitmeye baslamisti Marla . Herkesin yanlis olan bir durumu vardi. Ve bir süreliğine, kalbi atmiyormus gibi olmustu.

Marla, ücreti önceden ödenmis cenaze töreni planlari yapan bir cenaze evinde is bulmustu. Cenaze evinin

sergi salonundan bazen sisko adamlar ama çoğunlukla sisko kadınlar ellerinde yumurtalık büyüklüğünde krematoryum kavanozuyla çıkarlardı ve Marla giristeki masasında siyah ve toplu saçları, tüylenmiş ince çorabi, göğsündeki yumru ve kaderiyle oturur, “Bayan, kendinizi kandırmayın. O elinizdeki küçük kavanoza sizin yanmış kafanızın küllerini bile sigdiramayız. Lütfen gidip bowling topu büyüklüğünde bir kavanoz alın.” derdi.

Marla’nın kalbi benim yüzüm gibiydi. Dünyanın artığı ve çöpi. Kimsenin tekrar dönüştürerek kullanılır hale getirmek için uğrasmayacağı tüketim sonrası insan kici mendili.

Marla’nın anlattığına göre destek grupları ile klinik arasında ölmüş olan bir sürü insanla tanışmıştı. Bu insanlar ölmüş ve öte tarafa geçmişlerdi ve geceleri Marla’ya telefon ediyorlardı. Marla barlara gidiyordu, barmenin adını seslendiğini duyuyordu ama telefonu kulagina götürdüğünde hat kapanmış oluyordu.

Zamanında bunun dibine vurmuş olduğunu sanmıştı.

“İnsan yirmi dört yaşındayken” diyordu, “daha ne kadar düşebileceğini tahmin bile edemiyor. Ama ben çabuk öğrendim.”

Marla ilk kez krematoryum kavanozu doldururken maske takmamıştı ve sonra burnunu temizlerken, Bay Bilmemkimin siyah kalıntıları mendilin üstüne yapışmıştı.

Paper Sokagındaki evde telefon bir kere çaldığında cevap verince hat kesilmiş oluyordu ve arayanın Marla’ya ulaşmaya çalışan biri olduğunu biliyorduk. Bu olay tahmin edebileceğinizden çok daha fazla tekrarlanmıştı.

Apartman dairemin havaya uçuşu ile ilgili olarak bir dedektif Paper Sokagındaki evi aramaya başlamıştı ve Tyler göğsünü omzuma dayamış vaziyette kulagıma fısıldıyordu, telefonu öbür kulagıma koymuştum ve dedektif ev yapımı dinamit yapabilecek birini tanıyıp tanımadığını soruyordu.

“Trajedi ve ölüm karşısında” Tyler kulagıma fısıldıyordu, “felaketler benim gelişmemin doğal bir parçasıdır.”

Dairemi havaya uçuran şeyin buzdolabı olduğunu söyledim dedektife.

“Fiziksel güç ve mal varlığı ile bağlarımı koparıyorum” Tyler fısıldamaya devam ediyordu “çünkü ancak kendimi yok edersem, ruhumun daha büyük gücünü keşfedebilirim.”

Dedektif dinamitin saf olmadığını, dairede amonyum oksalat ve potasyum perklorür artıkları bulunduğunu, ki bunun bombanın ev yapımı olduğu anlamına gelebileceğini, ve ön kapıdaki kilit dilinin kırıldığını söyledi.

O gece Washington D.C.’deydim dedim.

Dedektif telefonda, birilerinin kapının kilidine bir kutu Freon spreyi sıktığını, sonra da silindiri kırmak için soguk keski ile kilide vurduklarını anlattı. Suçlular bisikletleri de böyle çalışıyorlardı.

“Sahip olduklarımı yok eden kurtarıcı, ruhumu korumak için savaşıyor. Önüme çıkan servetleri temizleyen öğretici beni özgürlüğe kavuşturacak” dedi Tyler .

Dedektif, ev yapımı dinamiti koyan kişinin, patlamadan günler önce gazı açıp, fırındaki pilot çakmakları da kapatmış olabileceğini söyledi. Gaz sadece olayı tetiklemişti. Buzdolabının altındaki kompresöre ulaşip, kompresörün elektrik motorunun patlamayı ateşlemesinden önce, gazın bütün daireyi doldurması için

günler geçmiş olmalıydı.

Tyler“Ona, evet ben yaptım de. Her şeyi ben patlattım. Duymak istediği şey bu.” dedi.

Dedektife, hayır dedim, gazi açık bırakmadım ve sonra da şehri terk ettim. Hayatımı seviyordum. O daireyi seviyordum. Bütün mobilyaları seviyordum. Benim bütün hayatım buydu. Her şey, lambalar, koltuklar, halılar bendim. Evdeki bitkiler bendim. Televizyon bendim. Havaya uçuran bendim. Bunu görmediniz mi?

Dedektif sehirden ayrılmamamı söyledi.

Bay Majesteleri, bay ulusal birlesmis makinistler ve bagimsiz sinema isletmecileri birliginin yerel bölümü baskani henüz oturmustu.

Insanoglunun istismar ettigi her seyin altinda, arkasinda ve içinde korkunç bir sey gelisiyordu.

Hiçbir sey kalici degil.

Her sey yikiliyor.

Bunu biliyorum, çünkü Tyler bunu biliyor.

Tyler üç yıldır bir sinemalar zinciri için film kesme ve yapistirma isi yapiyordu. Bir film, metal bir kasanin içinde alti veya yedi küçük makaralar halinde seyahat eder. Tyler'in görevi, bu küçük makaralari, kendinden disli ve geri sarmali projektörlere uygun hale getirmek için birlestirip, tek bir makara yapmakti. Üç yıldan sonra Tyler , her birinde en az üç salon olan yedi sinemada her hafta yeni filmler için yüzlerce makara kesip biçmisti.

Ama ne yazik ki birlik, daha fazla kendinden disli ve geri sarmali projektör alip, Tyler'a olan ihtiyaci ortadan kaldirmisti. Bay bölüm baskani küçük bir görüşme için Tyler'i aramak durumunda kalmisti.

Is sikiciydi ve maas boktandi, ve birlesmis bagimsiz makinistler birligi ve birlesmis sinemalar birligi baskani, bölümün ona attigi bu diplomatik kazigin aslinda Tyler'a yaptigi bir iyilik oldugunu söylüyordu.

Bunu bir reddedis olarak düşünmemeliydi. Daha çok küçülme olarak düşünmeliydi.

Bay bölüm baskani “Basarimizdaki katkini takdir ediyoruz” derken kicindan salliyordu.

Hiç sorun degil diyordu Tyler ve siritiyordu. Birlik her ay maas çekini yolladigi sürece, çenesini kapayabilirdi.

“Bunu erken emeklilik olarak düşün, tabi emekli maasi ile birlikte” dedi Tyler .

Tyleryüzlerce fimle ugrasmisti.

Filmler gösterildikten sonra dagitimci firmaya geri dönüyordu. Sonra tekrar yayınlananlar oluyordu. Komedi. Drama. Müzikal. Duygusal. Macera.

Tyler'intek karelik pornografik görüntüleriyle birlestirilmis filmler.

Sapiklik. Agza alma. Oral seks. Kölelik.

Tyler'inkaybedecek hiçbir seyi yoktu.

Tyler kimsenin önemsemediği bir piyondur, onun bunun artigiydi.

Tyler'in, Pressman Otel'i'nin müdürüne söylemem için bana prova ettirdigi sey de buydu.

Pressman Otelindeki diger isinde de Tyler önemli biri degildi. Ölü veya diri olması kimsenin umurunda degildi ve bu his kesinlikle karsilikliydi. Güvenlik görevlileri kapinin disinda beklerken, otel müdürünün

odasında benden söylememi istediği şey buydu.

Tyler’la o gece geç saate kadar oturup, her şey sona erdikten sonra hikayelerimizi anlatmıştık.

Tyler makinistler birliğine gittikten hemen sonra, beni de Pressman otelinin müdürüne gitmek ve onunla yüzleşmek zorunda bırakmıştı.

Gün geçtikçe Tyler’la ikiz kardeşler gibi birbirimize benzemeye başlamıştık. İkimizin de elmacık kemikleri çürümüş, tenimiz hafızasını kaybetmişti ve dayak yedikten sonra nereye geri dönmemiz gerektiğini unutmuştuk.

Benim yaralarım dövüş kulübünden kalmaydı, Tyler’in yüzünüyse makinistler birliği baskanı yamultmuştu . Tyler birliğin ofisinden emekleyerek çıkarken, ben de Pressman Otelinin müdürünü görmeye gitmiştim.

Pressman Otelinin müdürünün odasında oturdum.

Ben Joe’nun Siritan intikamıyım.

Otel müdürünün ilk söylediği şey sadece üç dakikamın olduğuydu. İlk otuz saniye, çorbaların içine isediğimi, creme brulees’lerin üstüne osurdugumu, hindiba sotesine sümkürdüğümü ve bundan sonra ortalama haftalık maaşım artı bahsislerime denk gelen miktarda bir çekin her hafta tarafıma gönderilmesini istediğimi söyledim. Karşılığında, bundan sonra ise gelmeyeceğimi ve gazetelere veya kamu sağlığı yetkililerine gidip, karmakarışık, gözü yaşlı itiraflarda bulunmayacağımı söyledim.

Mansetler:

Üzgün Garson Yemeklere Pislik Karıştırdığını Kabul Etti.

Kesinlikle hapse girme ihtimalim de var dedim. Beni asip, tasaklarımı ezip, sokaklarda sürükleyip, derimi yüzüp, kül suyu ile yakabilirler, ama Pressman Oteli de bundan böyle dünyanın en zengin insanların çiş yediği otel olarak bilinir.

Tyler’in sözleri ağzımdan dökülüyordu.

Bir zamanlar iste öyle iyi bir insandım ben.

Makinistler birliğinin ofisinde Tyler , birlik baskanı suratını yamulttuktan sonra gülmüştü. Adamın attığı yumruk Tyler’i oturduğu yerden fırlatıp, duvara yapıştırmıştı ve Tyler oturduğu yerde gülmüyordu.

“Devam et, ama beni öldüremezsin” derken Tyler gülmüyordu. “Seni sikilmiş geri zekali. Bayıltana kadar döv beni ama beni öldüremezsin.”

Kaybedecek çok şeyin var.

Benim ise hiçbir şeyim yok.

Senin her şeyin var.

Durma, mideme çalış. Suratıma bir yumruk daha at. Dislerimi dök ama o maaş çeklerini göndermeye

devam et. Kaburgalarımı kir, ama eger bir haftalık çekimi unutursan, her şeyi açıklarım, ve birliğimle birlikte bütün sinema sahiplerinin, film dağıtım şirketlerinin ve *Bambi* çizgi filminde sertleşmiş bir alet gören çocuğun annesinin açtığı davalara kosar durursunuz.

“Ben önemsizim” demisti Tyler . “Sana ve bu sıkılmış dünyaya göre ben bir hiçim, bokum, deliyim.” demisti Tyler birlik başkanına. “Nerede yaşadığım veya neler hissettiğim senin umurunda değil. Yada ne yedim, çocuklarımı nasıl besledim, hastalandığım zaman doktora nasıl para ödedim senin umurunda değil, ve evet ben aptalım, sikildim ve güçsüzüm, ama kesinlikle hala senin sorumluluğum.”

Pressman Otelinde otururken, dövüs kulübünden kalma dudaklarım hala on parçaya bölünmüş vaziyetteydi. Pressman Otelinin müdürüne bakan yanagımdaki göt deliği gayet ikna ediciydi.

Temel olarak, Tyler’in söylediği sözlerin aynısını söyledim.

Birlik başkanı Tyler’i yere indirdikten sonra, bay başkan Tyler’in karşılık vermediğini görmüştü, hiç bir zaman ihtiyacı olmayacak kadar büyük Cadillac -varisaygıdeğer vücuduyla gerileyip, saygıdeğer tamponunu Tyler’in kaburgalarına indirmisti ve Tyler gülüyordu. Tyler top gibi yuvarlandıktan sonra, majesteleri bu defa tamponunu Tyler’in karacigerine indirmisti ama Tyler hala gülüyordu.

“Çıkar onu dışarı” demisti Tyler . “Güven bana. Kendini çok daha iyi hissedeceksin. Harika hissedeceksin.”

Pressman Otelinin ofisinde, otel müdürüne telefonu kullanabilir miyim dedim ve bir gazetenin şehir masasını aradım. Otel müdürü beni izlerken, şöyle dedim:

Merhaba, politik bir protestonun parçası olarak insanlığa karşı korkunç bir suç işledim. Hizmet endüstrisi işçilerinin sömürülmesini protesto ediyordum.

Hapse girersem, çorbayla vakit harcayan dengesiz bir amele olmayacaktım. Bunun kahramanca bir tarafı olacaktı.

Robin Hood Garson Sampiyonluk Fukarası.

Bu sadece bir otel ve bir garsondan ibaret bir olaydan çok daha fazlası olacaktı.

Pressman Otelinin müdürü gayet nazik bir şekilde ahizeyi elimden aldı. Benim artık burada çalışmamı istemediğini söyledi, en azından bu görünüşle.

Müdürün masasının başında dikiliyordum, ve “ne?” dedim.

Bu fikri beğenmedin mi yoksa?

Hiç geri çekilmeden, müdüre bakmaya devam ederken, yumrugumu sikip, kolumun ucundaki merkezkaç kuvvetiyle sallıyorum ve burnumun içindeki çatlamış yaralardan kan fiskiriyor.

Hiç sebep yokken, Tyler’la ilk dövüşümüzü yaptığımız geceyi hatırlıyorum. *Bana bütün gücünle vurmanı istiyorum* .

Gerçi bu o kadar da sert bir yumruk değil. Kendime tekrar vuruyorum. Akan kan iyi görünüyor ama bununla yetinmeyip kendimi duvara çarpiyorum, bir gürültü patlıyor ve duvarda asılı duran tablo kırılıyor.

Kırılan cam, çerçeve, çiçek resmi ve kan benimle birlikte yere saçılıyor. Yaptıklarım fazlasıyla ahmakça görünüyor. Kan haliya dökülmeye başlıyor ve uzanıp otel müdürünün masasına kanlı dev el izlerimi bırakıyorum ve lütfen diyorum, lütfen bana yardım et, ama kıkırdamaya başlıyorum.

Bana yardım et, lütfen.

Lütfen bana bir daha vurma.

Kendimi yere atıyorum ve hali kanımla boyanıyor. Söyleyeceğim ilk kelime *lütfen* . Dudaklarımı kilitliyorum. Canavar, oryantal kilimin tatlı buketleri ve çelenkleri üstünde sürünüyor. Kan burnumdan boğazıma ve ağzıma akıyor, sıcak. Canavar kilimin bir ucundan öbür ucuna sürünüyor ve pençelerinin üstündeki kana yapışan iplik ve toz parçalarını topluyor. Ve Pressman Otelinin müdürünün ince çizgili bileğini yakalayacak kadar yaklaşıp, söylüyor.

Lütfen.

Söylüyor.

Lütfen kelimesi kan kabarcığıyla birlikte çıkıyor.

Söylüyor.

Lütfen.

Ve kabarcık her yere kan saçıyor.

Böylece Tyler haftanın yedi gecesi dövüş kulübü açacak kadar özgür olmuştı. Daha sonra yedi tane daha dövüş kulübü açılmıştı, sonra on bes tane daha ve sonra yirmi üç dövüş kulübü daha ve Tyler daha fazlasını istiyordu. Para akışı hiç kesilmiyordu.

Lütfen diyorum Pressman Otelinin müdürüne, bana istediğim parayı ver. Ve tekrar kıkırdıyorum.

Lütfen.

Lütfen bana bir daha vurma.

Sen bir sürü şeye sahipsin, benim hiçbir şeyim yok. Arkasındaki pencere esigine yaslanan Pressman Oteli müdürünün ince çizgili bacaklarına kanımı bulastırarak tırmanmaya başlıyorum ve müdürün ince dudakları dişlerinden çekiliyor.

Canavar kanlı pençesini müdürün pantolonunun beline takip, beyaz kolalı gömlegini kavramak için kendini yukarı çekiyor ve kanlı ellerini müdürün narin bileklerine doluyor.

Lütfen. Dudaklarımı ayıracak kadar kocaman bir gülümseme kaplıyor yüzümü.

Müdür bagirarak benden, kanımdan, kırılmış burnumdan ve ikimizin üstündeki kana yapışan pislikten kurtulmaya çabılıyor ve iste o zaman, tam en mükemmel animizda güvenlik görevlileri içeri girmeye karar veriyorlar.

Bugün gazetede birilerininHeinTower'in onuncu ile on besinci katlarına girerek, pencerelerden sarkip, binanın güney cephesine bes kat büyüklüğünde öfkeli bir maske çizdiklerini ve maskenin dev gözlerinin merkezinde bulunan pencereleri atese verdiklerini ve yanan dev gözlerin, gün batımında sehrin üzerinde alevalev , canlı ve kaçınılmaz göründüğünü yazıyor.

Gazetenin ilk sayfasında maskenin bir resmi var, kızgın bir balkabagi, şeytan bakisli birSamuray , gökyüzünde asili hirs sembolü ejder gibi duruyor ve tüten duman bir cadinin kaslari veya şeytanin boynuzlari gibi görünüyor. Ve resimdeki insanlar bakmamaya çalışarak, aglıyorlar.

Bunun anlamı ne?

Ve böyle bir şeyi kim yapmış olabilir? Alevler söndükten sonra bile, yüz hala oradaydı ve daha da kötü görünüyordu. Bos gözler sokaktaki insanları izliyor gibiydi ama artık o gözlerde hayat yoktu.

Konu ile ilgili sayfalarca yazı vardı gazetede.

Elbette yazıları okuyunca insan bunun Kargasa Projesinin bir parçası olup olmadığını bilmek istiyor.

Gazetede polisin elinde gerçek şüpheliler ile ilgili bilgi olmadığı yazıyor. Gençlik çeteleri veya uzaylılar, bunu yapan her kimse, siyah spreylarla boyanmış çıkıntılardan emekleyip, pencerelerden sarkarken düşüp ölmüş olabilirlerdi.

Yıkım Ekibi miydi bunu yapan, yoksa Kundaklama Ekibi mi? Dev surat belki de geçen hafta kendilerine verilen ev ödeviydi.

Tylerbilebilirdi ama Kargasa Projesinin ilk kuralı, Kargasa Projesi ile ilgili soru sormamaktı.

Bu haftaTyler Kargasa Projesinin Saldırı Ekibindeki herkese silahla ates etmeyi göstermişti. Bir silahın bütün yaptığı, bir yöne doğru patlama için odaklanmaktı.

Saldırı Ekibinin son toplantısındaTyler bir adet silah ve altın rehber getirmisti. Cumartesi günü dövüş kulübünün buluştuğu zemin katta toplanıyorlardı. Her ekibin ayrı bir toplanma günü vardı:

Kundakçılar Pazartesi günleri toplanıyordu.

Saldırı ekibi Sali'lari.

Yıkımcılar Çarsamba günleri toplanıyordu.

Ve Yanlıs Bilgilendirme Ekibi Persembeleri toplanıyordu.

Organize Karmasa. Anarsi Bürokrasisi. Gerisini siz düşünün iste.

Destek grupları. Gibi.

Sali aksamları Saldırı Ekibi bir sonraki hafta için eylem planları hazırlardı veTyler gelen önerileri okuyup, ekibe ödevini verirdi.

Gelecek hafta Sali gününe kadar Saldiri Komitesindeki herkes bir kavga baslatacak ve sonunda yenilecekti. Ve bu dövüs kulübünde olmayacakti. Bu göründüğünden daha zordu aslında. Sokaktaki adam kavga etmemek için her şeyi yapardi.

Yapilmasi düşünölen şey, sokaktan geçöen ve hiçbir kavgaya karismamis bir Joe’yu tutup, düzeltmekti. Ona hayatinda ilk kez kazanmanin tadini yasatmakti. Patlamasini saglamak. Sizin caninizi çıkarmazi için izin vermek.

Yapabilirsiniz. Kazanirsaniz, her şeyi berbat etmis olursunuz.

Tylerkomiteye “Arkadaslar, yapmamiz gereken, o heriflere hala sahip olduklari gücün nasıl bir şey oldugunu hatirlatmak” dedi.

BuTyler’in moral verici kısa konusmasiydi. Sonra da önünde duran karton kutudaki bütün katlanmis kagitlari açti. Tüm ekipler bir sonraki hafta yapmayi istedikleri eylemleri böyle sunarlar. Eylemi ekip bloknötuna yaz. Sayfayi kopar, katla ve kutuya at. Tyler teklifleri kontrol eder, begenmedigi eylem fikirlerini atar.

Attigi her kagidin yerine, kutuya bos bir kagit koyar.

Sonra ekipteki herkes kutudan bir kagit çeker. Tyler’in anlattigina göre bos kagidi çeken sadece içinde bulunduğu haftanın ödevini yapar.

Teklifleri çekenlerden biri, hafta sonu yapılacak ithal bira festivaline gidip, adamin birini kimyasal tuvalete iter. Bunu yaparken dayak yerse, arti puan kazanir. Bir baskasi alisveris merkezininatriumunda yapılan moda gösterisine katilip, ara kattan çilek jölesi atar.

Yakalananlar ekipten atilir. Gülenler ekipten atilir.

Kimse kimin ne teklif çektiğini bilmez. Tyler hariç hiç kimse tekliflerin içeriğini, hangilerinin kabul edilip, hangilerinin çöpe atıldığını bilmez. O hafta içi gazeteden kimligi belirlenemeyen bir kisinin, şehirde bir Jaguar’ın soförünü arabadan atip, arabayi bir süs havuzuna yönlendirdiğini okuyabilirsiniz.

Ve düşünörsünüz. Bu da çekilmis olan bir ekip teklifi miydi acaba?

Bir sonraki Sali gecesi, karanlık dövüs kulübü bodrumunun tek isigi altında toplanmis olan Saldiri Ekibinin arasinda dolanirken, hala Jaguari kimin havuza soktugunu düşünöyor olursunuz.

Yada kimin sanat müzesinin çatısına çıkıp, resepsiyonun bulunduğu heykelli avluya boya dolu balonlarla nisan aldığını?

HeinTower’dakiyanan seytan maskesini kimin boyadığını?

HeinTower görevinin gerçekleştirildiği gece, mahkeme katipleri, muhasebeciler veya kuryelerden olusan bir ekibin, normalde her gün çalışmak için gittikleri ofislere gizlice girdiklerini gözünüzün önüne getirin. Kargasa Projesinin kurallarına aykiri olmasına ragmen belki biraz içmislerdi ve ana anahtarları kullanarak, Freon sprey kutularıyla kilit silindirlerini kirmis, binanın tuğla yüzeyine iplerle sarkip, ipleri tutanlara güvenerek sallanip, her gün hayatlarının bir noktada sona ereceğini düşündükleri ofislerinde hizli ölüm riskini göze almislardi.

Ertesi sabah ayni katipler ve muhasebe temsilci yardımcilari, düzgünce taranmis saçlari, dik kafalari,

uykusuzluktan acayip ama ayık ve kravatlı halde kalabalığa karışmış olurlardı ve kalabalığın, bunu kim yapmış olabilir tarzı konuşmalarını dinlerken, iki dev dumanlı gözün merkezinden sular bosalmaya başladığı esnada, polis herkesin geri çekilmesi için bağırdı.

Tylerbana gizlice hiç bir toplantıda dörtten fazla iyi teklifin olmadığını, bu yüzden boş bir kâğıt değil de, iyi bir teklif çekme şansının onda bir olduğunu söyledi. Tyler’la birlikte Saldırı Ekibinde yirmi beş kişi vardı. Herkes ödevini alıyordu: halk içinde bir dövüş kaybetmek; ve her üye bir teklif çekiyordu.

Bu hafta Tyler onlara gidip bir silah satın almalarını söyledi.

Tylerekipteki heriflerden birine altın rehberi verdi ve oradan bir ilan yırtmasını istedi. Ve rehberi bir sonrakine geçirmesini. Böylece iki kişi silah almak veya ateş etmek için aynı dükkana gitmemiş olacaktı.

Silahi çektinin cebinden çıkarırken “Bu bir silah, ve iki hafta içinde hepinizin toplantıya getirmek üzere bu boyda bir silahi olacak” dedi.

“Parasını nakit olarak ödemenizi tavsiye ederim. Haftaya hepiniz silahlarınızı değiş tokuş edeceksiniz ve satın aldığınız silahın çalındığını kayıtlara geçireceksiniz.”

Kimse bir şey sormadı. Kargasa Projesindeki ilk kural soru sormamaktır.

Tylersilahi elden ele dolastırdı. O kadar küçük bir şey için oldukça ağırdı. Sanki bir dağ ve güneş birleşip, bunu oluşturmak için birlikte erimişlerdi. Ekipteki herifler silahi iki parmaklarıyla tutuyorlardı. Her biri silahın dolu olup olmadığını sormak istiyordu ama Kargasa Projesinin ikinci kuralı soru sormamaktı.

Belki doluydu, belki de değildi. Belki de her zaman en kötüsünü düşünmeliydik.

Tyler“Bir silah basit ve mükemmeldir. Sadece tetiği geri çekersiniz” dedi.

Kargasa Projesinin üçüncü kuralı mazeretlerin kabul edilmemesidir.

Tyler“Tetik, çekici serbest bırakır ve çekiç barutu sıkıştırır” dedi.

Dördüncü kural yalan söylememektir.

Tyler“Patlama merminin sonundaki metal kısmı parçalar ve silahın namlusu patlayan barutla fırlayan metal kısmı odaklar. Toptan çıkan bir adam gibi, silodan çıkan roket gibi, dölünüz gibi bir yöne gider. “ dedi.

TylerKargasa Projesini icat ettiğinde Kargasa Projesinin diğer insanlarla hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti. Baska insanların yaralanıp yaralanmaması umurunda değildi. Amaç, projedeki herkese tarihi kontrol edebilme gücüne sahip olduğunu öğretmekti. Biz, her birimiz dünyayı kontrolümüz altına alabilirdik.

TylerKargasa Projesini dövüş kulübünde icat etmişti.

Bir akşam dövüş kulübünde dövüşmek için bir çaylağı seçtim. O Cumartesi akşamı melek yüzlü genç bir herif ilk kez dövüş kulübüne geliyordu ve ben de onu seçtim. Kural böyle. Eğer dövüş kulübünde ilk gecenizse dövüşmek zorundasınız. Bunu bildiğim için onu seçtim çünkü su uykusuzluk geri gelmişti ve güzel olan bir şeyi yok etmemodundaydım .

Yüzümün büyük bölümü iyilesmeye fırsat bulamadığı için, görünüş bakımından kaybedecek bir şeyim yoktu. Bir gün is yerinde patronum, çenemdeki hiç iyilemeyen delik için ne yaptığımı sordu. Kahve

içerken sizmasin diye iki parmagimla deligi tikiyorum dedim.

Uygulandiginda, rakibin sadece kendinden geçmeyecek kadar hava almasına izin veren bir boyun kilidi var ve o gece dövüs kulübünde bizim çaylaga vurdum ve bay güzel melek yüze balyoz gibi bir yumruk çaktim, önce yumrugumun kemikli mustasiyla vurdum, dudaklarına batan dislerinin parmaklarımın derisini siyirmasından sonra yumrugumun kenetlenmiş siki dibiyle vurdum. Sonrada çocuk kollarımdan yere yigildi.

Tylerdaha sonra bana, şimdiye kadar benim hiçbir şeyi böylesine tamamen yok ettiğimi görmediğini söyledi. O gece Tyler dövüs kulübünü bir derece yükseltmek veya tamamen kapatmak gerektiğinin farkına varmıştı.

Ertesi sabah kahvaltı yaparken “Manyak gibi görünüyordun, Çatlak-Çocuk. Nereye gittin öyle?” dedi.

Kendimi bir pislik gibi hissettiğimi ve hiçte rahatlamadığımı söyledim. Alçaktan bile uçmamıştım. Belki de bir tür bir bağımlılık sahibi olmuştum. Dövüsmeye karşı toleransınız olabilir ve belki de benim daha büyük bir seye ihtiyacım vardı.

Iste o sabah Tyler Kargasa Projesini icat etti.

Bana gerçekte neyle dövüştüğümü sordu.

Tyler’intarihin çöpü ve kölesi olmakla ilgili söylediği şeyler var ya, iste aynen öyle hissediyordum. Sahip olamadığım bütün güzellikleri yok etmek istiyordum. Amazon yağmur ormanlarını yakmak istiyordum. Ozonu yutacak kadar çok kloroflorokarbon pompalamak, dev çöp tankerlerinin kapaklarını açmak, karadaki petrol kuyularının bosaltmak istiyordum. Yiyemeyeceğim bütün balıkları öldürmek, hiç bir zaman göremeyeceğim Fransa sahillerini kirletmek istiyordum.

Bütün dünyanın dibe vurmasını istiyordum.

O çocuğu yumruklarken, neslini sürdürmek için cinsel ilişkiye girmeyecek olan bütün tehlike altındaki pandaların ve yaşamaktan vazgeçip, kendini karaya vuran bütün balina ve yunus balıklarının kafasının ortasına birer kursun sıkmak istiyordum aslında.

Bunu nesillerin tükenmesi olarak almayın. Daha çok küçülme olarak düşünün.

Binlerce yıldır insanoglu bu gezegenin içine etti, kirletti ve şimdi tarih benden herkesin pisliğini temizlememi bekliyor. Çorba kutuların temizleyip, yassılaştırmam gerekiyor. Ve kullanılan benzinin her bir damlasının hesabını tutmamı bekliyor.

Ve nükleer atıkların, gömülen petrol tanklarının ve ben doğmadan önceki jenerasyonun bosalttığı araziler dolusutoksik atığın hesabını vermem gerekiyor.

Bay meletin kafasını kolumun içinde bir bebek veya futbol topu gibi tutup, elimin mustasiyla yüzüne vurdum, disleri dudaklarından fırlayana kadar vurdum. Sonrada, ayakımın yanına çuval gibi yigilana dek dirseğimle vurdum. Elmacık kemiklerinin üstündeki deri inceliyor, morarana kadar vurdum.

Duman solumak istiyordum.

Kuslar ve geyikler gereksiz bir lükstür ve bütün balıklar ölmelidir.

Louvremüzesini yakmak istiyordum. Antik Yunan heykellerini çekiçe kırmak, kiçimi *Mona Lisa*’ya silmek istiyordum. Artık bu benim dünyam.

Bu benim dünyam, benim dünyam ve o antik insanların hepsi öldü.

Tyler’te o sabah kahvaltıda Kargasa Projesini icat etmişti.

Dünyayı tarihinden kurtarmak istiyorduk.

Paper Sokagındaki evde kahvaltıda ediyorduk ve Tyler , kendini unutulmuş bir golf sahasının on besinci yesilliginde turp yetistirirken veya patates tohumu ekerken hayal et dedi.

Rockefeller Plaza’nın yikintılarının çevresinde nemli kanyon ormanlarında geyik avlayacak ve kırk bes derecelik açığa yatmış Uzay Mekiki iskeletinin etrafında istirdye arayacaksın. Gökdelenlerin üstüne dev totem suratları ve gulyabani motifleri çececeğiz ve geceleri kafeslerin dışında kosturup, bizi izleyen ayılar, büyük kediler ve kurtlardan korunmak için her gece insanoglundan geriye kalanlar bos hayvanat bahçelerine gidip, kendilerini kafeslere kilitleyecek.

“Geri dönüşüm ve hız limitleri saçmalıktan baska bir bok degil.” dedi Tyler . “Ölüm döşeginde sigarayı bırakmak gibi bir sey.”

“Dünyayı kurtaracak olan Kargasa Projesidir. Kültürel bir buz çağı. Prematüre bir karanlık çağ. Kargasa Projesi, Dünyanın kendini iyilestirmesine yetecek kadar uzun bir süre insanlığı uyusturacak veya vazgeçirecek.”

“Anarisiyi hakli çıkarmak gibi bir sey iste.” dedi Tyler .

Dövüs kulübünün memurlara ve kuryelere yaptığı gibi, Kargasa Projesi de medeniyeti yok edecek ve böylece bizler de dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğiz.

“Magaza pencerelerinden geyik avladığımızı, çürüyen güzel elbiselerin ve smokinlerin raflarda kokustugunu düşün; seni hayatının sonuna kadar idare edecek deri kıyafetler giyeceksin ve Sears kulesini saran bilek kalınlığındaki asmalara tirmanacaksın. Jack ve fasulye sirigi misali, nemli ormanın sayvanına tirmanacaksın ve hava öyle temiz olacak ki, misir eken küçük sekiller ve sekiz serit genişliğinde, Agustos sicagi gibi binlerce kilometre uzunluğundaki bosaltılmış süper bir otobanın emniyet seridinde kurumaya bırakılmış geyik eti seritleri göreceksin” dedi Tyler .

Tyler’agöre bu Kargasa Projesinin amacıydı; medeniyetin tamamen ve dogrudan yok edilmesi.

Kargasa Projesinde bir adım sonra neler olacağını Tyler hariç hiç kimse bilmiyor. İkinci kural, soru sormayacaksınız.

Tyler Saldırı Ekibine “Kursun satın almayın dedi” dedi. “Böylece o endiseniz de ortadan kalkmış olacak, evet, birini öldürmek zorunda kalmakla ilgili endiseniz.”

Kundaklama. Saldırı. Yikim ve Yanlıs Bilgilendirme.

Soru yok. Soru yok. Mazeret yok. Yalan yok.

Kargasa Projesinin besinci kurali,Tyler'a güvenmek zorunda olmanızdır.

Patronum masama baska bir kagit parçasi daha getiriyor ve dirsegimin hizasina yerlestiriyor. Artik kravatt bile takmıyorum. Patronum mavi kravattini taktigina göre, bugün Perembe olmalı. Patronun odasının kaptı sürekli kapalı ve fotokopi makinesinde dövüs kulübü kurallarını buldugundan beri günde iki kelimedenden fazla hiç konuşmadık ve belki de ben bir tüfekle onun bagırsaklarını dışarı çıkaracağımı ima ettim. Yine ortalıkta sebek gibi geziniyorum iste.

Yada Ulaştırma Bakanlıgındaki Uyumluluk konusıyla ilgilenen insanları arayabilirim. Üretime girmeden önce hiçbir çarpıma testinde başarılı olamamış bir ön koltuk destek mekanizması var.

Nereye bakacağınızı bilerseniz, her yerde yanmış cesetler görebilirsiniz.

Günaydın diyorum

“Günaydın” diyor.

Dirsegimin yanında Tyler’in benden yazıp, çoğaltmamı istediği önemli, şahsıma münhasır gizlilikte baska bir evrak duruyor. Bir hafta önce Tyler Paper Sokagındaki kiralık evin bodrumunu arsinliyordu. Uzunlamasına altmış beş adım, enlemesine kırk adım. Tyler sesli düşünüyordu. Sonra bana “Altı kere yedi kaç eder?” diye sordu.

Kırk iki.

“Peki üç kere kırk iki?”

Yüz yetmiş altı.

Sonra bana elde yazdığı bir not listesi verdi ve daktilo edip, yetmiş iki kopya yapmamı istedi.

Neden o kadar çok?

“Çünkü, eğer askeri tip üç katlı ranzalar koyarsak, bodrumda uyuyabilecek olan adamların sayısı bu” dedi.

Peki heriflerin esyaları ne olacak diye sordum.

“Listede yazılardan başka bir şey getirmeyecekler ve getirdiklerinin hepsi de yatağın altına sigacak şeyler” dedi

Patronumun fotokopi makinesinde –makinenin sayacı hala yetmiş ikiye ayarlanmış olarak duruyordu-buldugu listede,

“İstenen malzemeleri getirmeniz eğitime girmenizi garanti etmez ve aşağıda belirtilen malzemelerle birlikte, kişisel defin ücreti için tam olarak beş yüz dolar getirmeyenlerin başvurusu kabul edilmeyecektir” yazıyordu.

Tyler’insöyledigine göre fakir bir cesedi yakmak en az üç yüz dolar tutuyormuş ve fiyat yükselbiliyormuş. Bu kadar parası olmayan bir ölü otopsi sınıfına giriyormuş.

Eğer ölürse Kargasa Projesine dert çıkarmaması için bu para her zaman öğrencinin ayakkabısında bulunmalıydı.

Ayrıca başvuru yapanlar sunları da yanında getirmeliydi:

İki siyah tışört.

İki siyah pantolon.

Bir çift siyah bot.

İki çift siyah çorap ve iki çift sade iç çamasırı.

Bir siyah kalın kaban.

Basvuranın üstündeki giysiler de bu listeye dahildi.

Bir beyaz havlu.

Bir adet yedek yatak çarsafı.

Bir tane beyaz plastik karıştırma kasesi.

Patron hala basımda dikiliyor, orijinal listeyi alıp, teşekkürler diyorum. Patron odasına dönüyor ve ben de bilgisayar dasolitaire oynamak üzere isime dönüyorum.

Isten sonra Tyler’a kopyalari veriyorum ve günler geçip gidiyor. Ise gidiyorum.

Eve geliyorum.

Ise gidiyorum.

Eve geliyorum ve ön verandamızda bir herif duruyor. Ön kapımızda dikilen herifin ikinci tisörtü ve pantolonu kahverengi bir kese kagidina sarılmış ve son üç malzeme, beyaz havlu, askeri çarsaf ve plastik kase verandanin tirabzanında duruyor. Yukarıdaki pencerelerden Tyler’la birlikte herifi kesiyoruz ve Tyler herifi yollamami söylüyor.

“Çok genç” diyor Tyler .

Verandada duran herif, Tyler’in Kargasa Projesini icat ettiği gece yok etmeye çalıştığım bay melek yüz. Siyah gözlerine, askeri tıraslı sarı saçlarına ragmen tatlı ve sert kas çatısını, herhangi bir çizik veya yara olmaksızın görebiliyorsunuz. Elbise giydirip, güldürseniz, kadın olur. Bay melegin ayak uçları ön kapiya karsi duruyor, elleri yanına yapışmış, direk karsidaki tahta yığınlarına bakıyor, üstünde siyah tisört, siyah pantolon ve siyah botlar var.

“Ondan kurtul” diyor Tyler . “O çok genç.”

Çok genç olmak için ne kadar genç olmak gerekiyor ki diye soruyorum.

“Fark etmez “ diyor Tyler . “Eger basvuran kisi gençse, ona çok genç olduğunu söyleriz. Sismansa, çok sisman olduğunu. Yaslıysa, çok yaslı olduğunu. Zayıfsa, çok zayıf olduğunu. Beyaz ise, çok beyaz olduğunu. Siyahsa, çok siyah olduğunu.”

Tyler, Budist tapınaklarda eğitim almak isteyenleri böyle milyarlarca yıl geri göndererek test ettikleri söyledi. Basvurana gitmesini söylersiniz, ve üç gün boyunca yiyecek, barınak veya cesaret verilmeksizin kapıda bekleyecek kadar kararlıysa, iste ancak ondan sonra içeri girip eğitim almaya hak kazanır.

Ben de gidip bay melege çok genç olduğunu söyledim ama öğle yemeği vaktinde o hala oradaydı. Öğle yemeginden sonra disari çıkıp, bay melegi süpürge sapiyla dövüyorum ve esyalarının bulunduğu kese kagidina tekme atıp, caddeye yolluyorum. Beyzbol sopasıyla topa vurur gibi süpürge sapını çocuğun kulaginın üstüne geçiriyorum ve Tyler yukarıdan bizi izliyor. Çocuk hala dimdik duruyor, sonra da esyalarını alıp olgun içine atıyorum ve bagiriyorum.

Git buradan diye bagiriyorum. Duymadin mi? Çok gençsin. Asla basaramayacaksın diye bagiriyorum. Birkaç sene sonra gelip, tekrar basvur. Simdi git. Verandamdan çık.

Ertesi gün herif hala orda, Tyler disari çıkıp “Üzgünüm” diyor. Kendisine eğitimden söz ettiğini, ama onun çok genç olduğunu ve lütfen burayı terk etmesini söylüyor.

İyi polis. Kötü polis.

Zavallı herife tekrar bagiriyorum. Altı saat sonra Tyler tekrar disari çıkıp üzgün olduğunu ama bu isin olmayacağını söylüyor. Herifin gitmesi gerektiğini söylüyor. Eger gitmezse polisi arayacağını söylüyor.

Ve herif gitmiyor.

Giysileri hala olukta duruyor. Rüzgar parçalanmış kese kagidini savurup götürüyor.

Ve herif gitmiyor.

Üçüncü gün kapıda baska biri daha var. Bay melek hala orada ve Tyler bay melege “İçeri gel. Esyalarını topla sokaktan ve içeri gir” diyor.

Yeni herife dönüp, üzgün olduğunu çünkü bir hata yapılmış olduğunu söylüyor. Burada eğitim alamayacak kadar yaşlı olduğunu ve buradan gitmesini nazıkçe söylüyor.

Her gün ise gidiyorum. Eve geliyorum ve her gün verandada bekleyen bir iki kişi oluyor. Bu yeni herifler göz temasından kaçınıyorlar. Kapiyi kapatıp, herifleri verandada bırakıyorum. Bu her gün oluyor ve bazen basvuranlar gidiyorlar ama çoğunlukla üçüncü güne kadar inat ediyorlar ve Tyler’la birlikte aldığımız ve bodruma kurduğumuz yetmiş iki ranzanın çoğu dolana kadar bekliyorlar.

Bir gün Tyler bana bes yüz dolar nakit verdi ve her zaman ayakkabımın içinde saklamamı söyledi. Bu benim gömülme param. Bu da eski Budist manastır geleneklerinden biri.

Isten eve geliyorum ve ev Tyler’in kabul ettiği yabancılarla dolu. Hepsi çalışıyorlar. Birinci katin tamamı mutfak ve sabun fabrikasına çevrilmiş. Banyo hiç bosalmıyor. Ekipler bir iki günlüğüne ortadan kaybolup, ince, sulu yağla dolu kırmızı plastik torbalarla geri geliyorlar.

Bir gece Tyler saklandığım odama gelip “Onları rahatsız etme. Hepsi ne yapacaklarını biliyorlar. Bu Kargasa Projesinin bir parçası. Hiç biri planın tamamından haberdar değil ama her biri yapması gereken basit işi mükemmel şekilde yerine getirmek için eğitildi” dedi.

Kargasa Projesinde Tyler’a güvenmek zorundasın.

Ve sonra gitti.

Kargasa Projesi ekiplerinde herifler bütün gün yağ kaynatıyorlar. Uyumuyorum. Bütün gece diğer ekiplerin kül suyu karıştırdıklarını, kalıplara böldüklerini, kalıpları çörek kagıtlarında pisirdiklerini, sonra da her bir sabun kalıbını kagıda sarıp, Paper Sokagi Sabun Şirketi etiketi yapıştırdıklarını duyuyorum. Benim dışımda herkes ne yaptığını biliyor ve Tyler artık eve hiç gelmiyor.

Duvarlara sarılıyorum, çünkü eğitilmiş maymunların enerjisine sahip bu sessiz insanların, saat gibi düzenli bir şekilde takımlar halinde yemek pisirmeleri, çalışmaları ve uyumları arasında ben kendimi kapana kısılmış bir fare gibi hissediyorum. Kolu çek. Düğmeye bas. Uzay maymunlarından oluşan bir ekip bütün gün yemek pisiriyorlardı ve diğer uzay maymunları bütün gün yanlarında getirdikleri plastik kaptan yemek yiyorlardı.

Bir sabah ise gitmek için evden çıktım ve verandada siyah ayakkabıları, tişörtü ve pantolonuyla Koca Bob duruyordu. Ona son zamanlarda Tyler’i gördün mü diye sordum. Onu buraya Tyler mi göndermişti?

Topukları bitişik, sırtı dimdik durarak “Kargasa Projesinin ilk kuralı” dedi Bob “Kargasa Projesi hakkında soru sormamaktır.”

Öyleyse Tyler’in sana vermiş olduğu beyinsiz küçük şeref nedir diye sordum. İş bütün gün pirinç kaynatmak olan herifler var, veya yemek kaplarını yıkamak yada çöpleri atmak. Bütün bir gün. Günde on altı saat sabun paketlersen, aydınlanacağımı mi vaat etti Tyler sana?

Koca Bob tek kelime etmiyordu.

Ise gidiyorum. Eve geliyorum ve Koca Bob hala verandada duruyor. Bütün gece ve ertesi sabah uyumuyorum ve disari çikınca Koca Bob'u bahçeyi çapalarken buluyorum.

Ise gitmeden önce Koca Bob'a onu içeri kimin aldığını soruyorum. Ona bu görevi kim vermisti? Tyler'i görmüş müydü? Tyler dün gece burada mıydı?

Koca Bob "Kargasa Projesinin ilk kuralı, Kargasa Projesi hakkında---" derken sözünü kesip evet diyorum . Evet, evet, evet, evet, evet.

Ve ben isteyken uzay maymunları evin etrafındaki çamurlu araziye kazıp, asit oranını düşürmek için Epsom tuzu döküyorlar. Mezbahalardan getirdikleri öküz tezекlerini belliyorlar ve berber dükkanlarından aldıkları torbalar dolusu saç tokasıyla köstebekleri ve fareleri savuşturup, topraktaki proteini arttırıyorlar.

Gecenin bir köründe uzay maymunları ellerinde kanlı etlerle mezbahalardan geliyorlar. Kanlı etlerle topraga demir, kemiklerle fosfor veriyorlar.

Uzay maymunları kaleydoskopvari bir motifte feslegen, kekik, havuç, fındık, okaliptüs, portakal ve nane yetistiriyorlar. Bahçe, yeşilin tüm tonlarının içinde bulunduğu yuvarlak vitraydan süs penceresi gibi görünüyor. Ve diğer ekipler geceleri çıkıp, ellerindeki mumlarla sümüksü böcekleri ve salyangozları öldürüyorlar. Baska bir uzay maymunu ekibi, doğal boya üretmek için sadece en mükemmel yaprakları ve ardıç yemislerini topluyor. Karakafes topluyorlar çünkü doğal bir dezenfektandır. Menekşe yaprakları bas ağırsına iyi gelir, inceotu sabuna katıldığında yeni kesilmiş çimen kokusu verir.

Yarı seffaf sardunya ve esmer sekerli veya parfümlü sabun yapmak için mutfakta 80-derecelik votka siseleri duruyor. Bir sise votka çalıyorum ve kişisel gömülme parami sigaralara yatırıyorum. Bu arada Marla peydahlanıyor. Bitkiler hakkında konuşuyoruz. Bahçenin kaleydoskopik motiflerinin arasına tirmikla açılmış çakilli patikalarda yürüyüp içki ve sigara içiyoruz. Onun göğüsleri hakkında konuşuyoruz. Tyler Durden hariç herşey hakkında konuşuyoruz.

Ve bir gün gazetede siyah giyinmiş bir takım adamların, daha zengin bir semte girerek lüks bir galerideki arabaların tamponlarını beyaz sopalarıyla vurduklarını, hava yastıklarını patlatıp, tozu dumana katarken, alarmların bağırmasına neden oldukları yazıyor.

PaperSokagi Sabun Şirketindeki diğer ekipler güllerin, anemonların ve lavantaların taç yapraklarını toplayıp, saf donyagi ile birlikte paketliyorlar, böylece donyagi çiçeklerin kokusunu emecek ve çiçek kokulu sabun üretmiş olacaklar.

Marlabana bitkilerden söz ediyor.

Gül doğal doku sikistiricidir diyor.

Bazı bitkilere ölü insanların isimleri verilmiş: Iris, Basil (reyhan), Rue (sedefotu), Rosemary (biberiye) ve Verbena (mineçiçeği). Bazılarının ismi Shakespeare'in masallarındaki gibiydi, çayır tatlısı ve çuha çiçeği, azak yeri vehint sümbülü, tatlı vanilya kokulu geyik dili. Baska bir doğal sikistirici olan fındık.

Vahşi Latin irisi, menekşe kökü.

Tyler'ino gece eve gelmeyeceğine emin olana kadar Marla'yla her gece bahçede yürüyorduk. Marla'nın burnuma soktuğu bir melisa, sedefotu veya nane parçalarını toplamak için her zaman arkamızda bir uzay maymunu bulunuyordu. Veya atılmış sigara izmaritlerini toplamak için. Uzay maymunu bizim orada

bulunusumuzun izlerini tamamen yok etmek için ardındaki çakıs tasli patıkayı tirmikla temizliyordu.

Ve bir gece şehirdeki bir parkta baska bir grup adam her agacin etrafına ve ağaçların arasına benzin döküp, mükemmel bir küçük orman yangını çıkarmıstı. Etraftaki evlerin pencereleri alevler yüzünden erimis ve park halindeki arabalar osurup, eriyen lastiklerin üstüne çökmüşlerdi, bunların hepsi gazetede yazıyordu.

Tyler'inPaper Sokagındaki kiralık evi, içeride terleyen ve soluyan birçok insan yüzünden nemliydi ve canlıydı. İçeride o kadar insan kosustururken, ev de hareket ediyordu.

Tyler'ingelmediği bir baska gece, birileri bankamatikleri ve telefon kulübelerini matkapla delerek, deliklere yağ tertibatı kurup, deliklere dingil yağı ve vanilya pudingi pompalamıstı.

Tylereve hiç gelmiyordu ama bir ay sonra bir kaç uzay maymununun elinin üstünde Tyler'in öpücüğünün yanık izini gördüm. Sonra o uzay maymunları da gitti ve onların yerini almak için verandada bekleyen yeni herifler peydahlandı.

Ve her gün ekipler gelip, sonra da farklı arabalarla gidiyorlardı. Aynı arabayı asla iki kere gördüğüm olmadı. Bir geceMarla'nın verandada bir uzay maymununa “Tyler’igörmeye geldim.TylerDurden . Burada yaşıyor. Ben onun arkadaşısıyım.” dediğini duydum.

Uzay maymunu “Üzgünüm ama siz çok...,” dedikten sonra duraklıyor ve “burada eğitim alamayacak kadar gençsiniz” diye devam ediyor.

Marla“Git de kendini becer” diyor.

“Ayrıca” diyor uzay maymunu “ istenilen malzemeleri de getirmemissiniz: iki siyah tışört, iki siyah pantolon----“

Marla“Tyler!” diye bağırıyor.

“Bir çift siyah bot”

“Tyler!”

“İki çift siyah çorap ve iki sade iç çamasırı”

“Tyler!”

Ve ön kapının çarpılarak kapatıldığını duyuyorum.Marla üç günlük süreyi doldurmuyor.

İsten dönünce çoğunlukla fistik ezmeli sandviç yapıyorum.

Eve geldigimde, bir uzay maymunu, oturdukları birinci katin tamamını kaplayan görevli uzay maymunlarına elindeki kagidi okuyor. “Siz güzel ve nadide bir kar tane degilsiniz. Sizin de diğeri gibi erimekte olan organik bir yapınız var. Ve hepimiz aynı çürümüş yığının parçalarıyız.”

Aynı uzay maymunu devam ediyor, “Kültürümüz hepimizi tekdüzeleştirmiştir. Artık hiç kimse gerçekten beyaz, siyah veya zengin degil. Hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Ama tek basımıza kaldığımızda hiç bir bok degiliz.”

Sandviçimi yapmak için içeri girince okuyucu susuyor ve diğer uzay maymunları da sessizce bekliyorlar. Rahatsız olmayın diyorum. Ben onu zaten okumustum. Hatta ben daktilo ettim.

Belki patronum bile okumus olabilir.

Hepimiz bir boka yaramaz pislikleriz diyorum. Devam edin. Küçük oyununuzu oynayın. Beni takmayın.

Sandviçimi hazırlayıp, bir sise daha votka alırken ve merdivenlerden çıkarken uzay maymunları sessizlik içinde bekliyorlar. Arkamdan “Siz güzel ve nadide bir kar tanesi değilsiniz” dendiğini duyuyorum.

Ben Joe’nun Kirik Kalbiyim çünkü Tyler beni bir kenara fırlattı. Çünkü babam beni bir kenara fırlattı. Ah evet bu listeye bir sürü isim ekleyebilirim. Bazi geceler is dönüşü, bir bar bodrumunda veya garajda toplanmış olan diğer dövüş kulüplerine gidip, Tyler Durden’i hiç gören var mı diye soruyorum.

Her yeni dövüş kulübünde, daha önce hiç görmediğim bir herif, bodrumu çevreleyen karanlığın içindeki tek ışığı altında dikilip Tyler’in sözlerini okuyor oluyor.

Dövüş kulübünün ilk kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Dövüşler başladığında, kulübün liderini kenara çekip, Tyler’i gördün mü diye soruyorum. Tyler’la birlikte yasiyorduk ama uzun süredir eve gelmiyor diyorum.

Herifin gözleri kocaman açılıyor ve Tyler Durden’in kim olduğunu gerçekten biliyor musun diye soruyor.

Bu yeni dövüş kulüplerinin bir çoğunda basıma geliyor. Evet diyorum, en yakın arkadaşım. Sonra herkes birden elimi sıkmak istiyor.

Bu yeni herifler yanagımdaki göt deligine, yüzümdeki siyah deriye, ve kenarlarındaki sarı yeşil renge bakıp, bana efendim diyorlar. Hayır efendim. Tam olarak değil efendim. Tanidiklari hiç kimse Tyler Durden’la tanışmamış. Arkadaşlarının arkadaşları Tyler Durden’la tanışmışlar ve bu yeni dövüş kulübünü kurmuşlar.

Sonra bana göz kırpiyorlar.

Tanidiklari hiç kimse şimdiye kadar Tyler Durden’i görmemiş.

Efendim.

Herkes Tyler Durden’in bir ordu kurmakta olduğunun doğru olup olmadığını soruyor. Evet aynen böyle söylüyorlar. Tyler Durden geceleri sadece bir saat mi uyuyor? Rivayetlere göre Tyler bütün ülkede yeni dövüş kulüpleri açmak için yola çıkmış. Bin sonraki adımı ne olacak, herkes bilmek istiyor.

Kargasa Projesinin toplantıları daha büyük bir bodrum katına taşındı çünkü dövüş kulübünden mezun olan heriflerin sayısı arttıkça, Kundaklama, Saldırı, Yıkım ve Yanlış Bilgilendirme Ekipleri de büyüyor. Her ekibin bir lideri var ve bu liderler bile Tyler’in nerede olduğunu bilmiyor. Tyler her hafta onlara telefon ediyormuş.

Kargasa Projesindeki herkes bir sonraki adımın ne olacağını bilmek istiyor.

Nereye gidiyoruz?

Bekledigimiz sey ne?

Paper Sokagindaki bahçede geceleri Marla'yla yalinayak yürüyoruz, her adimda burnumuza degisik kokular geliyor, adaçayı, limon çiçeği ve sardunya. Siyah tisörtler ve siyah pantolonlar ellerinde mumlarla etrafımızda dolaniyorlar ve sümüklüböcek ve salyangozlari öldürmek için bitkilerin yapraklarını kaldırıyorlar. Marla burada neler oluyor böyle diye soruyor.

Çamur tepeciklerinin içinden fırlayan bir saç öbegi görüyorum. Saç ve bok. Kemik ve kan. Bitkiler, uzay maymunlarının budama hizindan daha çabuk büyüyor.

Marla “Ne yapacaksın?” diye soruyor.

Dilimin ucunda.

Çamurun içinde altın gibi parlayan bir sey görüyorum ve bakmak için dizlerimin üstüne çömeliyorum. Daha sonra ne mi olacak, bilmiyorum diyorum Marla'ya .

Sanırım ikimiz de bir kenara atıldık.

Gözümün ucuyla siyahli uzay maymunlarının mumlarının üzerine egilerek ortalıkta gezinmelerini takip ediyorum. Çamurun içindeki küçük altın parıltısı, altın dolgu yapılmış bir azidisı. Hemen yanında civayla karışık gümüş kaplı iki tane daha azi disı var. Bu bir çene kemigi.

Hayır, ne olacağını söyleyemem. Bir, iki, üç azidisini, saçı, boku, kemigi ve kani Marla'nın göremeyeceği şekilde toprağın altına sokusturuyorum.

Cuma gecesi ofisteki masamin basinda uyuyakalmisim.

Uyandigimda yüzüm ve kollarimin masanın üstünde kavusmus, telefonlar çalıyor ve herkes gitmis. Rüyamda bir telefon çalıyordu ama gerçekte çalan telefon mu rüyama girdi, yoksa rüyam mi gerçeğe kaymistir karar veremiyorum.

Telefona cevap veriyorum, Uyum ve Yükümlülük.

Bu benim çalıştığım departman. Uyum ve Yükümlülük.

Günes batıyor, Wyoming ve Japonya büyüklüğündeki yüklü fırtına bulutları bize doğru geliyor. Is yerimde pencere var sanmayın. Binanın tüm dış cephesi bastan aşağıya camdan yapılmış. Çalıştığım yerdeki her şey tepeden tırnağa cam. Her yerde dikey güneşlikler var. Her yerde düşük havlı endüstriyel gri halılar ve bilgisayarların networke bağlandığı yerlerde küçük mezar taşları var. Ofisin her yeri kontrplak döşemeli çitlerle kutulanmış, kübik bir labirent gibi.

Bir yerlerde elektrik süpürgesi homurdanıyor.

Patronum tatile çıktı. Bana bir e-mail atıp, ortadan kayboldu. İki hafta içinde resmi bir görüşme için hazırlanmam gerekiyormuş. Bir konferans odası ayarlamam, bütün ördekleri sırayla oturtmam, özgeçmişimi güncellemem filan gerekiyormuş. Bana karşı bir dava hazırlıyorlar.

Ben Joe'nun Tamamen Kaybolan Sürpriz Duygusuyum.

Son zamanlarda çok zavalliyim.

Telefonu açıyorum ve Tyler "Disari çık, park yerinde seni bekleyen herifler var" diyor.

Kim onlar diye soruyorum.

"Hepsi seni bekliyor" diyor Tyler .

Ellerimin gaz koktuğunu fark ediyorum.

Tyler devam ediyor "Yola çık. Arabaları var dışarıda. Bir Cadillac ."

Hala uyukluyorum.

Burada emin olamadığım şey Tyler mi benim rüyamda, yoksa ben mi Tyler'in rüyasiyim?

Ellerimdeki gazi kokluyorum. Etrafta kimsecikler yok. Kalkip park yerine gidiyorum.

Dövüs kulübündeki araba tamircisi herif kaldırımın kenarına birisinin siyah Corniche'ini park etmiş ve benim tek yapabildiğim beni bir yerlere götürmeye hazır olan bu siyah ve altın rengindeki dev sigara kutusuna bakmak. Arabadan inen tamirci endişe etmememi, plakayı havaalanının uzun dönem park yerindeki baska bir arabanın plakasıyla değiş tokuş ettiğini söylüyor.

Dövüs kulübündeki usta basımız herhangi bir şeyi kolayca çalıştırabileceğini söylüyor. Direksiyon paneline iki kablo sarılıdır. Kabloların ucunu birbirine değdirirsen, mars devresi tamamlanır ve gezinti yapmak için çalinti araba hazır olur.

Ya böyle yaparsın, ya da satıcının bilgisayarına girerek anahtar kodunu kirarsın.

Siyah tıstörtlü ve siyah pantolonlu üç uzay maymunu arka koltukta oturuyor. Görmedim. Duymadım. Konusmadım.

Ee Tyler nerede diyorum.

Dövüs kulübündeki usta bası Cadillac'ın kapisini arabanın soforüymüs gibi açık tutuyor. Ustanın uzun boyu, kemikleri ve omuzları insana telefon direklerini hatırlatıyor.

Tyler'igöreceğ miyiz diye soruyorum.

Ön koltukta beni bekleyen bir yastığını pastası var, üstüne mumlar dizilmiş. Arabaya biniyorum ve yola çıkıyoruz.

Dövüs kulübünden bir hafta sonra bile hız limitlerine uymak gibi sorununuz olmaz. Belki iki gün boyunca kabız olup, iç kanama geçirirsiniz ama çok ta kıyak hissedersiniz kendinizi. Diğer arabalar sizin etrafınızda döner. Arabalar pesinize takilir. Diğer soforler sizi orta parmak gösterip, hareket çekerler. Radyoyu bile açmazsınız. Belki her nefes aldığınızda kaburgalarınızda ince bir batma sizisi olur. Arkanızdaki arabalar uzunlarını yakıp söndürürler. Güneş turuncu ve altın sarısı renklerde batır.

Usta arabayı kullanıyor, yastığını pastası aramızda duruyor.

Dövüs kulübünde bu usta gibi herifleri görmek her zaman boktan ve korkutucu bir durumdur. Kemik torbasi herifler asla gevsemezler. Pelte olana kadar dövüsürler. Sari cilaya batırılmış iskelet görünümlü ve dövmeli beyaz herifler, kurutulmuş et görünümlü siyah herifler, İsimsiz Narkotiklerde hayal edeceğiniz şekilde genellikle birbirlerini tutarlar. Asla dur demezler. Sırf enerjiden oluşmuş gibidirler ve öyle hızlı titrerler kişiliyetleri bulaniktir. Tek seçenekleri nasıl öleceklerini seçmekmiş ve bir dövüste ölmek istiyorlarmış gibi davranırlar.

Bu herifler birbirleriyle dövüsmek zorundadır.

Onları baska kimse dövüse davet etmez. Onlar da kendileri gibi kemik ve enerjiden oluşan siskalar disindakileri dövüse davet edemezler.

Usta gibi herifler birbirlerini seçince izleyenler çigirtkanlık bile yapmaz.

Tek duyulan, dövüşçülerin dislerinin arasından alıp verdikleri nefes ve birbirlerini yakalayabilmek için çarpan ellerinin sesidir, yumruklar ince ve içi bos kaburgalara çekiç gibi indiginde çıkan islik ve vurma sesidir. Heriflerin derisinin altında ziplayantendonları , kasları ve damarları görebilirsiniz. Tek isigin altında heriflerin derisi terden parlar, gerilmistir ve ıslaktır.

On, on bes dakika uçup gider. Terlerler ve bu heriflerin teri kızarmis tavuk gibi kokar.

Dövüs kulübünün yirmi dakikası geçip gider. En sonunda da heriflerden biri düşer.

Bu dövüsten sonra, iki ilaç temin eden herif birbirini seçer ve dövüs gecenin sonuna kadar sürer, ikisi de o kadar sert dövüsmekten bitkindir ve siritiyordur.

Dövüs kulübünden beri su tamirci herif Paper Sokagındaki evde takiliyordu. Yazdığı sarkiyi dinlememi istiyordu. Yaptığı kus kafesini görmemi istiyordu. Herif bana bir kızın resmini gösterip, evlenilecek kadar güzel olup olmadığını bile sordu.

Corniche’inön koltuğunda otururken herif bu defa da “Senin için yaptığım pastayı gördün mü? Kendi ellerimle yaptım” dedi.

Bugün benim yasgünüm değil.

“Civataların yağı azdı” diyor usta “ ben de yağı ve hava filtresini degistirdim. Subap tevzisini ve zamanlamayı kontrol ettim. Bu gece yağmur yağacakmış, o yüzden hidrolikakuplemanları da degistirdim.

Tyler’inplani nedir diye soruyorum.

Usta küllüğü açıp, çakmaga basıyor. “Bu bir test mi? Bizi testten mi geçiriyorsun?” diyor.

Tyler nerede?

“Dövüs kulübünün ilk kuralı, dövüs kulübü hakkında konuşmamaktır” diyor usta basi. “Ve Kargasa Projesinin son kuralı soru sormamaktır.”

Peki bana anlatacak bir şeyin var mı?

“Anlaman gereken şey su, baban senin için bir Tanrı modeliydi.” diyor.

İsim ve ofisim arkamızda küçülüyor, küçülüyor, küçülüyor ve kayboluyor.

Ellerimdeki gazi kokluyorum.

Usta “Eğer bir erkeksen ve Hristiyan ve Amerika’da yaşıyorsan, baban Tanrı’nın bir modelidir. Ve eğer babanı hiç tanımadıysan, eğer baban öldüyse veya hiç eve uğramadıysa, Tanrı ile ilgili neye inanabilirsin ki?” diyor.

Bunların hepsi Tyler Durden doktrini. Ben uyurken kâğıt parçalarına karalanmış ve işe gidince daktilo edip, çoğaltmam için bana verilmiş şeyler. Hepsini okudum. Hatta patronum bile hepsini okumuş olabilir.

Usta “Yapacağın şey su olur, bütün hayatını bir baba ve Tanrı aramakla geçirirsin” diye devam ediyor.

“Göz önüne alman gereken sey, Tanrı’nin senden hoslanmaması olasılığıdır. Olabilir, Tanrı bizden nefret ediyor. Ama bu basimiza gelebilecek en kötü sey degil.” diyor.

Tyler’agöre kötülükle Tanrı’nin ilgisini çekmek her zaman hiç ilgi çekememekten daha iyiydi. Belki de Tanrının nefreti, umursamamasından daha iyiydi.

Ya Tanrının en kötü düşmanı olmak yada hiç bir bok olamamak durumunda kalsaydiniz, hangisini seçerdiniz?

TylerDurden’agöre biz Tanrının vasat çocuklarıyız, çünkü tarihte ne özel bir yerimiz var, ne de bize özel bir ilgi gösterilmiş.

Tanrının dikkatini çekemedigimiz sürece, ne lanetlenmek ne de kurtulmak için ümit edebiliriz.

Hangisi daha beter, cehennem mi, hiçlik mi?

Sadece yakalanip cezalandırıldigimiz zaman kurtulabiliriz.

“Louvre müzesini yak” diyor usta, “kiçini *Mona Lisa*’lya sil. Böylelikle en azından Tanrı ismimizi öğrenmiş olur.”

Alçaldıkça düşersin, yükseldikçe uçarsın. Ne kadar uzaga kaçarsan, Tanrı o kadar çok geri gelmeni ister.

“Mirasyedi ogul evi hiç terk etmeseydi” diyor usta, “semirmiş dana yavrusu hala hayatta olurdu.”

Kumsaldaki kum taneleri ve gökyüzündeki yıldizlarla numaralanmak yeterli degil.

Usta basi siyah Corniche’i eski kestirme otobana sokuyor. Otobanda sadece bir gidis, bir de gelis seridi var ve simdiden bir kamyon konvoyu arkamiza takiliyor, hepsi de yasal olan hiz limitinde gidiyorlar. Corniche’in içine arkadaki farların isigi doluyor ve ön cama görüntümüz yansiyor, konusuyoruz. Hiz limitinde gidiyoruz. Kanunun izin verdiği kadar hizli.

Kanun kanundur derdi Tyler . Çok hizli araba kullanmak, yangin çıkarmakla aynidir, o da bomba yerleştirmekle aynidir, o da birine ates etmekle aynidir.

Suçlu suçludur.

“Geçen hafta dört yeni dövüs kulübünü doldurabilirdik.” diyor usta. “Eger bir bar bulabilirsek, belki yeni dövüs kulübünü Koca Bob devralabilir. “

Yani gelecek hafta Koca Bob’la kurallari okuyacaklar ve Koca Bob’a kendi dövüs kulübünü verecekler.

Artık bir lider dövüs kulübü açtiginda herkes bodrumun merkezindeki isigin etrafında durup beklerken, lider karanlıkta kalabaligin etrafında dolaniş duracakmiş.

Bu yeni kurallari kim koydu diyorum, Tyler mi?

Usta gülümseyip “Kurallari kimin koydugunu biliyorsun” diyor.

Yeni kurala göre hiç kimse dövüs kulübünün merkezinde olmayacak diyor. Dövüsen iki kisi disinda kimse dövüs kulübünün merkezi olmayacak. Liderin sesi karanlikta kalabaligin etrafinda yavaşça dolanirken çinlayacak. Kalabaliktaki herifler, odanın bos merkezinin karsisinda duran heriflere bakacakmis.

Bu kural bütün dövüs kulüplerinde geçerli olacakmis.

Yeni bir dövüs kulübüne ev sahipliği yapmak için bir bar veya garaj bulmak zor degil; orijinal dövüs kulübünün toplandığı ilk barda, hala bir aylık kirayı bir gecede dövüs kulübünden çıkarabiliyorlar.

Ustaya göre diğer bazı dövüs kulüplerinin kuralı bedava olmasıymis. İçeri girmek için asla para alınmiyormus. Usta penceresinden sarkıp, yan seritten ters yöne akan trafige doğru bagiriyor ve gecenin esintisi arabanın yanına bosalıyor: “Sizi istiyoruz, parani degil:”

Usta pencereden bagırmaya devam ediyor “Dövüs kulübünde olduğunuz sürece, bankadaki paranızın miktarı önemli degildir. İsinizle değerdendirilmezsiniz. Siz aileniz degilsiniz, kendinize olduğunuzu söylediginiz kisi de degilsiniz.”

Usta rüzgara karsi haykırıyordu, “Siz isminiz degilsiniz.”

Arkada oturan uzay maymunlarından bir tanesi söze devam ediyor: “Siz problemleriniz degilsiniz.”

Usta camdan haykırıyor, “Siz problemleriniz degilsiniz.”

Bir uzay maymunu bagiriyor, “Yasinizin bir önemi yok.”

Usta haykırıyor, “Yasinizin bir önemi yok.”

Ve usta direksiyonu karsi seride kiriyor, arabanın içi karsidan gelen farların isigiyla aydinlanıyor, çizgi filmlerdeki kadar kiyak görünüyoruz. Bir araba, sonra bir tane daha direk üstümüze doğru gelirken kornasına asiliyor ve usta her defasında direksiyonu kirip siyirttiriyor.

Farlar büyüyerek üstümüze geliyor, kornalar bagrisiyor ve usta göz kamastırıcı isik ve gürültünün içine sürüyor arabayı ve bagiriyor, “Siz umutlarınız degilsiniz.”

Kimse bu bagirtıları sallamıyor.

Bu defa karsidan gelen bir araba tam zamanında direksiyonu kirip, bizi kurtarıyor.

Sonra baska bir araba geliyor üstümüze. Farlar göz kiriyor, uzun, kısa, uzun, kısa. Korna böğürüyor ve usta bası bagiriyor “Kurtulamayacaksınız.”

Baska bir araba ve usta bagiriyor “Hepimiz bir gün öleceğiz.”

Bu sefer karsidan gelen araba direksiyonu kiriyor ama usta onun kirdigi yöne kiriyor direksiyonu. Karsidan gelen araba iyice kaçıyor ama arabaya sürtüyoruz ve kivilcim çıkıyor.

O anda eriyip, sisiyor insan. O an için her sey önemini yitiriyor. Yıldızlara bak ve bittin. Bagajinin önemi yok. Hiç bir seyin önemi yok. Agzının kötü kokmasının da. Pencereleden disari da ki karanlık görünüyor ve etrafında kornalar çiglık atıyor. Farlar suratında uzun, kısa, uzun flaslar patlatıyor ve bir daha ise gitmek zorunda olmayacağını düşünüyorsun.

Bir daha saçlarını kestirmek zorunda kalmayacaksın.

“Haydi” diyor usta.

Karsidan gelen araba direksiyonunu kiriyor ve usta da onun üstünde doğru kiriyor.

“Ölmeden önce ne yapmış olmayı dilerdin?”

Karsidan gelen arabanın kornası aralıksız bagiriyor, usta öyle sakın ki gözünü yoldan çevirip bana bakıyor ve “Çarpismaya on saniye” diyor.

“Dokuz.

“Sekiz dakika.

“Yedi.

“Alti dakika.

Isim diyorum. Isimden istifa etmiş olmak isterdim.

Karsidan gelen araba direksiyonunu kirarken kornası susmuyor ama usta ona çarpmak için direksiyonunu kirmiyor.

Üstümüze doğru bir sürü isik geliyor. Usta arkadaki uzay maymunlarına dönüp, “Hey uzay maymunları, oyunun nasıl oynandığını gördünüz mü? Simdi itiraflara baslayın yoksa hepimiz ölürüz.” diyor.

Sagimizdan bir araba geçiyor ve tamponunda “Sarhosken Daha İyi Kullanırım” yazıyor. Gazetede, bir sabah binlerce arabaya bu tür çıkartmaların yapıştırıldığı yazıyordu. Diğer çıkartmalarda “Benimkini Ye” türü şeyler yazıyordu.

“Sarhos Soförler Annelere Karsi.”

“Bütün Hayvanları Geri Dönüştürün”

Gazeteyi okurken bu teklifi Yanlis Bilgilendirme Ekibinin çektiğini biliyordum. Yada Yikim Ekibinin.

Yanimda oturan temiz ve ayık usta basinin bana, evet, su Sarhos araba çıkartmaları Kargasa Projesinin isi diyor.

Arkadaki üç uzay maymunu sessizce oturuyorlar.

Yikim Ekibi, alevler içindeki uçakları saatte bin kilometre hızla kayalara düşerken, oksijen maskesi için birbirleriyle dövüşen insanların resmedildiği havayolu cep kartları hazırlıyordu.

Bankamatikleri çıldırtıp, saganak gibi onluk ve yirmi dolarlık kusturacak bir bilgisayar virüsü üretmek için Yikim Ekibiyle, Yanlis Bilgilendirme Ekibi birbirleriyle yarıyordu.

Küllükteki çakmak fırlıyor ve ustayasgünü pastasındaki mumları yakmamı söylüyor.

Mumları yakıyorum, pasta küçük ates haresi altında parılıyor.

“Ölmeden önce son dileğiniz ne olurdu?” diyor usta ve karsıdan gelen kamyonun seridine geçiyor. Kamyon havali kornasına asılıyor, arka arkaya uzunca bagirtiyor kornayı ve kamyonun farları, güneşin dogusu gibi gittikçe parlayarak üstümüze geliyor ve ustanın gülümseyisini aydınlatıyor.

“Çabuk bir dilek tutun” diyor aynadan arkadaki uzay maymunlarına. “Hiçlige bes saniye kaldı.”

“Bir” diyor

“İki.”

Önümüzde görebildiğimiz tek şey, kükreyen kamyonun kör edici parlaklığıydı.

“Üç.”

“Ata binmek.”, arkadan bir ses geliyor.

“Ev yapmak”, bir ses daha.

“Dövme yaptırmak.”

Usta “Bana inanin ve sonsuza kadar ölün” diyor.

Çok geç, kamyon direksiyonunu kiliyor, usta da kiliyor ama Corniche’in arkası, kamyonun ön tamponunun bir ucuna takilip boydan boya kalkıyor.

Bunu o anda fark edemiyorum tabi, o anda tek bildiğim şey isiklar, kamyonun karanliga göz kirpan farları ve önce yolcu kapisina, sonra pastanın üstüne ve son olarak ta direksiyon basindaki ustanın üstüne uçmuş olmam.

Arabayı düz tutabilmek için usta direksiyona sıkıca yapışmış ve pastadaki mumlar sönüyor. Bir mükemmel saniye için sıcak, siyah deri kaplı arabanın içindeki isiklar kayboluyor ve bagirislarmız, kamyonun yavaşahomurdayan havali kornasıyla aynı derin tona dönüşüyor, ve kontrolümüz kayboluyor, seçenegimiz yok, yönümüz yok, kaçışımız yok ve hepimiz ölüyüz.

Su anda tek istegim ölmüş olmak. Tyler’la kıyaslandığında ben bir hiçim.

Aptalım ve sürekli bir seylere ihtiyaç duyuyorum, istiyorum.

Benim minik hayatım. Küçük boktan isim. İsveç mali mobilyalarım. Hayır, bunu şimdiye kadar hiç kimseye söylemedim ama Tyler’la tanışmadan önce bir köpek alıp, adını da “Çevre” koymayı planliyordum.

İste hayatınız bu kadar boktan olabilir.

Öldürün beni.

Direksiyonu kavrayıp, arabayı tekrar trafige sokuyorum.

Şimdi.

Ruhunuzu teslim etmeye hazır olun.

Simdi.

Ben geberip gitmeye çabalarken, usta direksiyonu aksi yöne, hendege kiyor.

Simdi. Ölümün büyüleyici mucizesi. Bir an yürüyüp konusurken, öbür an bir obje oluveriyorsun.

Ben hiçligim, hatta o bile degilim.

Soguk.

Görünmez.

Deri kokusu alıyorum. Emniyet kemeri deli gömlegi gibi sarmis bedenimi. Dik durmaya çalışıyorum ama kafamı direksiyona çarpıyorum. Olması gerektiğinden daha çok aci veriyor bu. Kafam ustanın kucagina düşüyor ve yukarı baktığımda ustanın gülümseyen yüzünü görüyorum, arabayı sürüyor. Soför penceresinden de yukarıdaki yıldızları görebiliyorum.

Ellerimde ve yüzümde yapı yapı bir şey var.

Kan mı?

Donmuş krema.

Usta eğilip yüzüme bakıyor. “Yas Günün Kutlu Olsun.”

Duman kokusu var ve pasta aklıma geliyor.

“Direksiyonu az daha kafanda kırıyordum” diyor.

Sadece gece havası ve dumanın kokusu var, yıldızlar ve gülümseyerek arabayı süren usta var, kafam kucagında ve doğrulup oturmam gerektiği fikrinden birden vazgeçiyorum.

Pasta nerede?

Usta “Yerde” diyor.

Sadece gece havası ve dumanın artan kokusu.

Dilek dilemiş miydim?

Tepemde, yıldızların önündesiliyeti görünen yüz gülümsüyor. “O mumlar” diyor, “hiç sönmeyen cinsten.”

Yıldızların isigında, alev alan paspastan tüten dumanı görebilecek kadar gözlerimi yere odaklıyorum.

Usta gaza basip, kendi sessiz tarzıyla direksiyonda cosuyor ve bu gece hala yapacak olduğumuz önemli bir isimiz var.

Medeniyet sona ermeden önce öğrenmem gereken tek şey, yıldızlara bakıp nereye gittigimizi söyleyebilmek. Cadillac sanki uzayda gidiyormuşçasına ortalık sessiz. Çevre yolundan çıkmış olmaliyiz. Arka koltuktaki herifler ya öldüler yada uyuyorlar.

“Ölümün kiyisinden geçtin” diyor usta.

Bir elini direksiyondan çekip, alnımı direksiyona çarptığım yerdeki uzun yaraya dokunuyor. Alnım iki gözümü de kapayacak kadar sisiyor ve usta soguk parmagini sisligin etrafında gezdiriyor. Corniche bir çukura giriyor ve acidan gözlerim karariyor. Gece yolunda aceleyle ilerleyişimizin etrafındaki sessizligi, yere çarpan çamurluk ve homurdanıp , gıcirdayan tamponun sesi bozuyor.

Usta Corniche'in baglarla asili duran arka tamponunun, kamyonun ön tamponuna takilince neredeyse kopup gidecek parçalandigini anlatiyor.

Bu gece olanlarin, Kargasa Projesindeki ödevinin bir parçasi olup olmadigini soruyorum.

“Bir kısmi” diyor. “Dört insan kurban etmem ve yüklüce miktarda yağ bulmam gerekiyordu.”

Yağ mı?

“Sabun için.”

Tyler'in plani neydi?

Usta konuşmaya basliyor ve katisiksiz Tyler Durden sözleri bunlar.

“Yasayan en güçlü ve en zeki heriflerin benzin istasyonlarında bensin pompaladiklarini ve garsonluk yaptiklarini görüyorum” diyor. Soför penceresinden görünen yıldizların önünde yüzünün silüeti var.

“Bu heriflerin hepsini eğitim kamplarına alsak ve onları sonuna kadar eğitsek..

“Bir silahın bütün yaptığı bir yönde odaklanmaktır.

“Genç ve güçlü kadınlar ve erkeklerden olusan bir sınıf var ve hayatlarını bir şeye adamak istiyorlar. Reklamlar bu insanları ihtiyaçları olmayan arabaların ve giysilerin pesinden kosturtuyor. Jenerasyonlar nefret ettikleri işlerde çalışıyorlar, bu yüzden de gerçekte hiç ihtiyaçları olmayan şeyleri satın alıyorlar.

“Jenerasyonumuzda büyük bir savaş veya ekonomik bunalım olmadı. Ama bizim ruhani bir savaşımız var. Kültüre karşı büyük bir devrim baslattık. Büyük bunalım bizim hayatlarımızdır. Ruhsal bir depresyon içindeyiz.

“Bu kadın ve erkekleri esir edip, onlara özgürlüğü göstermeliyiz. Ve onları korkutup, cesareti öğretmeliyiz.

“Napolyon, sövalyelik nisani olan bir kurdele parçasi için hayatlarını feda edecek adamlar yetiştirebileceğini söyleyip, böbürlenirdi.

“Dünyadaki zenginlikleri tekrar bölüştürene kadar, grev yaptığımızı ve kimsenin çalışmadığını düşün.

“Rockefeller Plaza'nın yikintılarının etrafındaki nemli ormanlarda geyik avladığımızı düşün.

“İşinle ilgili söylediğin şey gerçekten doğru muydu?” diye sordu usta.

Evet, gerçekten istifa etmek istiyordum.

“İşte bu yüzden yola çıktık bu gece” dedi.

Avlanıyoruz, yağ avına çıktık.

Hastanenin atık çöplüğüne gidiyoruz.

Tıbbi atıkların yakıldığı yere gidiyoruz ve atılmış ameliyat örtüleri ve yara bezlerinin arasında, on yıllık tümörlerin, damara tesir eden tüplerin, atılan iğnelerin arasında, korkunç şeyler, gerçekten korkunç şeyler bunlar, kan örneklerinin ve kesilmiş doku parçalarının arasında, çöp kamyonu kullanıyor olsak bile bir gecede taşıyabileceğimizden çok daha fazla para bulabiliriz.

Corniche’i dingillerinin taşıyabileceği seviyeye kadar dolduracak para bulacağız.

“Alacağımız yağ” diyor usta “Amerika’nın en zengin götlerinden emilmiş olan yağdır. Dünyanın en zengin, en yağlı götleri.”

Amacımız büyük kırmızı torbalardaki emilmiş yağları Paper Sokagina taşıyıp, kaynatmak, kül suyu ve biberiye ile karıştırıp, o yağları emdirmek için para veren insanlara satmak. Bir kalıp sabuna yirmi kagidi anca bu herifler bayılır.

“Dünyanın en zengin yağı, buraların yağıdır.” diyor. “Bir tür Robin Hood’luk bu yaptığımız.”

Paspastaki küçük mum yanıkları içten içe yayılıyor.

“Oraya kadar gitmisksen” diyor usta “su hepatit böceklerinden de bulmamız gerekiyor.”

Yaslar bu sefer gerçekten bosaniyordu ve iri bir damla silahın namlusundan süzölüp, tetige inmis, ordan da isaret parmagimin üstüne damlayıp, dümdüz olmustu. Raymond Hessel iki gözünü de kapadi, ben de silahı sakagina sert bir şekilde dayadim, bunu hiç bir zaman unutmayacakti. Yanında duruyordum, bu onun hayatiydi ve her an ölebilirdi.

Elimdeki ucuz bir silah degildi, ve umarim tuz silahı sikip atmaz diye düşündüm.

Her şey çok kolay olmustu. Ustanin söylediği her şeyi yapmistem. Bu yüzden de bir silah almamız gerekmişti. Ödevimi yapıyordum.

Her birimizin Tyler'a on iki tane ehliyet götürmesi gerekiyordu. Böylece her birimizin on ikiser insan kurban ettiği kanıtlanmış olacakti.

Park edip, Raymond Hessel'in Korner Mart'taki mesaisini bitirmesini bekledim. Gece yarisi disari çıkıp, son otobüsü beklemeye başladığı sırada, yanına yaklaşıp merhaba dedim.

Raymond Hessel hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen parasinin, asgari ücretinin, cüzdanındaki on dört doların pesinde olduğunu düşünmüştü.

Ah, Raymond Hessel , yirmi üç yılın gözlerinin önünden geçti, aklamaya basladın, sakagina dayalı silahimin namlusuna göz yasların damladı, ama hayır, bunun parayla bir ilgisi yoktu. Her şey para degildir.

Merhaba bile demedin.

Sen zavallı küçük cüzdanın degilsin.

Güzel bir gece, dedim, soğuk ama açık.

Merhaba bile demedin.

Kaçma dedim, kaçarsan seni arkandan vurmak zorunda kalirim. Silah disaridaydı ve elimde lastikli bir eldiven vardı, yani silahın delil olarak kullanılması durumunda, Kafkasyalı, yirmi üç yasında ve vücudunda

belirgin bir isaret olmayan Raymond Hessel'in kurumus gözyaslari disinda silahın üstünde birsey bulamazlardı.

Sonra dikkatini çekmeyi basardım. Gözlerin öyle açılmisti ki, sokak lambasının isiginda bile, buz gibi yesil oldugunu görebiliyordum.

Sanki namlunun ucu çok sıcakmis yada çok sogukmus gibi silah yüzüne degdikçe her seferinde biraz daha geri kaçıyordun. Geri kaçıp durma diyene kadar bunu sürdürdün, sonra da silahın sana dokunmasına izin verdin ama kafanı namludan mümkün oldukça uzaga kaçırdın.

Dedigimi yaptın ve bana cüzdanını verdin.

Ehliyetinde adın Raymond K. Hessel olduğu yazıyordu. 1320 SA Benning , A Apartmanında oturuyorsun. Bodrum kati olmalı. Bodrum katlarına genellikle numara yerine harf verirler.

Raymond K.K.K.K.K. Hessel , seninle konuşuyordum.

Kafanı namludan uzakta dururken evet dedin. Evet, bir bodrumda yasiyorum dedin.

Cüzdanında birkaç resim de vardı. Annenin resmi.

Gözlerini açınca, Annenle Babanın gülümseyen resminin yanında silahi da görecektin olman senin için zor olmalıydı, ama sen bunu basardın, sonra da gözlerini kapayıp aglamaya basladın.

Ölümün büyüleyici mucizesi seni sükunete bogacaktı. Bir an önce insanken, bir an sonra bir obje oluyorsun, ve yüzünden geriye pak birsey kalmayacağı için Annenle Babanı yasli aile doktoru Bay Bilmen kimi arayıp, senin dis kayıtlarını almak zorunda kalacaktı. Ve Anneyle Baba senden her zaman daha iyisini yapmanı beklemislerdi, hayır hayat adil değildi ve iste şimdi de bu noktaya gelmisti.

On dört dolar.

Bu annen mi diye sordum.

Evet. Aglıyordun, burnunu çekiyordun, aglıyordun. Sonra yutkundun ve evet dedin.

Kütüphane üyelik kartın vardı. Video kulübü üyelik kartın vardı. Sosyal sigorta kartın. On dört dolar nakit. Otobüs pasonu almak istedim ama usta sadece ehliyeti almami söylemisti. Tarihi geçmiş bir üniversite öğrenci kimliği.

Demek bir yerlerde okuyordun.

Bu noktada aglama keskinlesti, ben de silahi yanagina biraz daha bastırdım, kipirdama yoksa suracıkta ölürsün diyene kadar da geri adım attın. Şimdi söyle bakalım ne okudun diye sordum.

Nerede dedin.

Üniversitede dedim. Öğrenci kimliğin var.

Ah, anlayamamistin, hiçkirdin, yutkundun, burnunu çektin, biyoloji dedin.

Şimdi beni dinle, bu gece öleceksin Raymond K.K.K. Hessel dedim. Bir saniye veya bir saat içinde

ölebilirsin, sen karar ver. Hadi bana yalan söyle. Kafandan geçen ilk şeyi söyle. Uydur bir şeyler .
Umrumda olmaz. Silah bende.

Sonunda beni dinleyip, kafandaki küçük trajedi senaryolarından kurtulmustun.

Boslukları doldur. Raymond Hessel büyüdüğü zaman ne olmak istiyor?

Eve git lütfen dedin, sadece benim eve gitmemi istiyordun.

Saçmalama dedim. Sonra da hayatını nasıl geçirmek istedin diye sordum. Eğer dünyada bir şey yapabilecek olsaydın, bu ne olurdu?

Uydur bir hikaye.

Bilmiyordun.

O zaman sen öldün dedim. Dedim ki kafanı çevir.

Ölüm on saniye içinde başlayacak. Dokuz, sekiz.

Veteriner dedin. Bir veteriner olmak istiyordun.

Hayvanlarla ilgili olan iş. Bunun için okula gitmen lazım dedim.

Çok fazla okumak gerekiyor dedin.

Ya koca kışını kaldırıp o okula gidersin Raymond Hessel , ya da ölürsün. Sen seç. Cüzdanını arka ceplerinden birine soktum. Demek gerçekten hayvan doktoru olmak istiyordun. Silahın tuzlu suyla ıslanmış namlusunu bir yanaktan çekip, diğerine dayadım. Her zaman bir veteriner olmak istiyordun değil mi Dr. Raymond K.K.K.K. Hessel ?

Evet.

Atmıyorsun değil mi?

Evet. Yani hayır, atmıyordun. Evet.

Tamam o zaman dedim ve silahın nemli ucunu çenene dayadım, sonra burnunun ucuna ve silahı dayadığım her yerde gözyaşlarından parlayan halkalar oluştu.

O zaman okula geri dön dedim. Yarın sabah uyanırsan, okula gitmek için bir yol bul.

Silahın nemli ucunu iki yanına dayadım, sonra çenene, sonra da alnına dayadım ve orada tuttum. Su anda ölmüş de olabilirdin dedim.

Ehliyetin bende.

Kim olduğunu biliyorum. Nerede yaşadığını biliyorum. Ehliyetini alıyorum ve seni kontrol edeceğim Bay Raymond K. Hessel . Üç ay sonra, altı ay sonra ve bir yıl sonra kontrol edeceğim ve veteriner olmak için okula devam etmezsen, öleceksin.

Hiçbirsey söylemedin.

Git buradan ve küçük hayatına devam et ama gözümün üstünde olduğunu unutmaRaymondHessel , ve sunu bil ki sadece peynir satın alıp, televizyon izlemeye yetecek kadar para kazandığın bu boktan iste çalıştığını görmektense, seni öldürmeyi tercih ederim.

Simdi çekip gideceğim, o yüzden arkani dönme.

Tylerböyle yapmamı istiyordu.

Agzımdan çıkan sözlerTyler'in kelimeleriydi.

BenTyler'in agziyim.

BenTyler'in elleriyim.

Kargasa Projesindeki herkesTyler'in bir parçası olmuştı ve bu karşılıklıydı.

RaymondK.K.Hessel , bu akşam yiyeceğin yemek şimdiye kadar yediğin bütün yemeklerden daha lezzetli gelecek ve yarın, geri kalan hayatının en güzel günü olacak.

SkyHarborUluslararası Havaalanında uyanırsın.

Saatini iki saat geri al.

Servis otobüsüylePhoenix'e gidiyorum ve girdiğim her barda, iyi bir yumruğun yanak etini, kemigin sivri kenarına paketlenmesi sonucu, gözünün kenarında dikisler olan herifler görüyorum. Burunları yamulmuş olan herifler var ve bardaki bu herifler beni yanagimdaki büzüsmüş delikle görüyorlar ve bir anda aile oluveriyoruz.

Tyleruzun bir süredir eve gelmiyor. Ben küçük isime gidiyorum. Bir havaalanından diğerine kosturup, içinde insanların öldüğü arabalara bakıyorum. Seyahatin büyüğü. Minik bir hayat. Minik sabunlar. Minik uçak koltukları.

Gittğim her yerdeTyler'i soruyorum.

Onu bulma ihtimaline karşılık, kurban ettiğim on iki kişinin ehliyetini cebimde taşıyorum.

Girdiğim her barda, her lanet olası barda dövülmüş herifler görüyorum. Gittğim her barda boynuma sarılıp, bana bira ismarlamak istiyorlar. Hangi barların dövüş kulübü olduğunu zaten biliyordum gibi.

TylerDurdenadında birini gördünüz mü diye soruyorum.

Dövüs kulübü hakkında soru sormak çok aptalca olacağı için sormuyorum.

İlk kural dövüs kulübü hakkında konuşmamak.

Ama Tyler Durden'i gördünüz mü diye soruyorum.

Hiç duymadık, efendim, diyorlar.

Ama onu belki Chicago'da bulabilirsiniz, efendim.

Herkesin bana efendim demesinin sebebi, yanagimdaki delik olmalı.

Ve göz kirpiyorlar.

O'Hare'de uyanıp, Chicago'ya giden servise biniyorum.

Saatimi bir saat ileri alıyorum.

Baska bir yerde uyanabiliyorsan.

Baska bir zamanda uyanabiliyorsan.

Neden baska bir insan olarak uyanamazsin ki?

Gittigim her barda dövülmüş herifler bira ismarlamak istiyorlar.

Ve hayir efendim, Tyler Durden'i hiç görmedik diyorlar.

Ve göz kirpiyorlar.

Bu ismi daha önce hiç duymamislars. Efendim.

Dövüs kulübünü soruyorum. Bu gece buralarda bir dövüs kulübü var mı?

Hayir, efendim.

Dövüs kulübünün ikinci kuralı, dövüs kulübü hakkında konuşmamaktır.

Bardaki dayak yemis herifler kafalarını sallıyorlar.

Hiç duymadık. Efendim. Ama kendi dövüs kulübünüzü Seattle'da bulabilirsiniz, efendim.

Meigs Field'de uyanıp, Marla'yi arıyorum ve Paper sokagında neler oluyor diyorum. Marla , bütün uzay maymunları kafalarını kazıdıyor. Elektrikli tıraş makinesi isiniyor ve artık bütün ev yanmış saç gibi kokuyor. Uzay maymunları parmak izlerini yok etmek için kül suyu kullanıyor.

Sea Tac'de uyanırsın.

Saatini iki saat geri alırsın.

Servis seni Seattle'a götürür, girdiğin ilk bardaki barmende bir boyunluk vardır ve beni görebilmek için

kafasını iyice geriye atıp, ezilmiş bir patlıcan gibi duran mor burnunun ucundan bakar.

Bar bostur ve barmen “Tekrar hos geldiniz, efendim” der.

Bu bara daha önce gelmemistim ki, hem de hiç.

TylerDurdenadini daha önce duydun mu hiç diye soruyorum.

Barmenin çenesi boyunlugin üstüne çakılmış gibi duruyor ve bana bakıp “Bu bir test mi?” diyor.

Evet diyorum, bu bir test. TylerDurden’la hiç karsılastın mı?

“Geçen hafta ugramistiniz, BayDurden ,” diyor. “Hatırlamıyor musunuz?”

Tylerburadaydı.

“Siz buradaydınız, efendim.”

Bu geceden önce buraya gelmedim ki.

“Öyle diyorsanız öyledir efendim.” diyor barmen, “ama Persembe aksami gelip bana polisin bizi ne zaman kapatmayı planladığını sordunuz.”

Geçen Persembe aksami uyuyamadığım için bütün gece ayakta idim ve uyanık miyim yoksa uyuyor muyum diye düşünüp duruyordum. Cuma sabahi uyandığımda kemiklerim ağrıyordu, yorgundum ve bütün gece gözlerimi kırpmamışım gibi hissediyordum.

“Evet efendim” diyor barmen “Persembe aksami tam olarak su anda durduğunuz yerde durup, bana polis baskinin ve Çarsamba günü dövüş kulübünden kaç kişiyi geri çevirmek zorunda kaldığımızı sordunuz.”

Barmen etrafa bakmak için omuzlarını ve boyunluluklu kafasını çeviriyor ve “Bizi duyacak kimse yok Bay Durden , efendim. Dün gece yirmi yedi kişiyi geri çevirdik. Burası dövüş kulübünden sonra hep bos oluyor” diyor.

Bu hafta girdiğim her barda bana efendim dediler.

Girdiğim her barda bütün dövüş kulübü üyeleri birbirlerine benzemeye başladılar. Bir yabancı benim kim olduğumu nerden bilebilir?

“Bir dogum lekeniz var BayDurden .” diyor barmen. “Ayagınızda. Koyu kırmızı Avustralya ve yanında Yeni Zelanda şeklinde.”

Bunu bir tek Marla biliyor. Marla ve babam. Tyler bile bilmiyor. Plaja gittigimde ayagımı hep altına saklayarak oturuyorum.

Sahip olmadığım kanser, şimdi her yere yayılmış.

“Kargasa Projesindeki herkes biliyor BayDurden .” Barmen elini uzatıp, üstündeki yanık öpücük izini gösteriyor.

Benim öpücüğü mü?

Tyler’inöpücüğü.

“Herkes dogum lekesini biliyor.” diyor barmen. “Bu efsanenin bir parçası. Kahrolası bir efsane oluyorsun adamım.”

Hiç yaptık mi diye sormak içinSeattle’daki motel odasındanMarla’yi ariyorum.

Bilirsiniz iste.

Sehirlerarasi,Marla “Neyi?” diyor.

Yattık mi?

“Ne!”

Yani hiç seks yaptık mi?

“Tanrım!”

Yani?

“Yani mi?” diyor.

Hiç seks yaptık mi?

“Sen acayip boktan bir herifsin!”

Seks yaptık mi?

“Seni öldürebilirim.”

Ne yani, bu evet mi demek, hayir mi?

“Bunun olacagini biliyordum” diyorMarla . “Çok kaypaksin. Beni seviyorsun. Sonra görmezden geliyorsun. Hayatimi kurtariyorsun, sonra da annemi kaynatıp, sabun yapıyorsun.”

Kendimi çimdikliyorum.

Marla’yanasil tanisitigimizi soruyorum.

“Testis kanseri seyinde” diyorMarla . “Sonra da hayatimi kurtardin.”

Hayatini mi kurtardim?

“Evet hayatimi kurtardin.”

Senin hayatiniTyler kurtardi.

“Hayatimi kurtardin.”

Parmaklarımı yanagimdaki delige sokup, içerde gezdiriyorum. Beni uyandıracak kadar birinci sınıf bir acı için en uygunu bu olmalı.

“Hayatimi kurtardin.Regent Otelı. Yanlıslıkla intihar etmeye kalkısmıstım. Hatırlıyor musun?”

Ah.

“O gece” diyorMarla “senin bebegini aldirmek istedigimi söylemistim.”

Kabin basincini kaybediyoruz.

Marla’yaadimi soruyorum.

Hepimiz ölecegiz.

“TylerDurdin. Adin,Tyler Akıllara-ZararDurdin . 5123 NEPaper Sokagında oturuyorsun ve orası kafalarını kazıyıp, derilerini kül suyu ile yakan küçük müritlerinle kaynıyor.” diyorMarla .

Uyamam lazım.

“Hayir önce koca kışını kaldırıp buraya gelmen lazım. “ diye bağırıyorMarla . “Su küçük troller beni sabuna çevirmeden önce gelmelisin.”

Tyler’ibulmam lazım.

Marla’yaelindeki yaranın nasıl olduğunu soruyorum.

“Sen yaptın” diyor. “Elimi öptün.”

Tyler’ibulmam lazım.

Biraz uyamam lazım.

Uyumam lazım.

Uykuya dalmam lazım.

Marla’yaiyi geceler diyorum ve uzanıp telefonu kaparkenMarla’nın çigliklari uzaklasiyor, uzaklasiyor ve yok oluyor.

Bütün gece düşünceler beynime üsüsüp durdu.

Su anda uyuyor muyum? Hiç uyumuy muydum? İşte insomnia buydu.

Nefes alip verirken rahatlamaya çalisiyorum ama kalbim yerinden fırlayacakmis gibi oluyor ve düşünceler beynimde firtinalar kopariyor.

Hiçbir sey ise yaramiyor. Rehberli meditasyon bile.

İrlanda'dayim.

Koyun saymak ta ise yaramiyor.

En son uyudugunu hatirladigin zamandan beri geçen günleri, saatleri, dakikalari sayarsin. Doktorun güler. Kimse uyuyamamaktan ölmedi simdiye kadar der. Yüzün bozulmus meyve gibi görünür ve öldüğünü sanirsin.

Ve Seattle'daki bir motelin yataginda, sabahin üçünden sonra bir kanser destek grubu bulman da imkansizdir. Küçük mavi Amytal Sodyum kapsülleri veya ruj kirmizisi Seconal'ler bulmak için de çok geçtir. Ve sabahin üçünden sonra, dövüs kulübüne de giremezsin.

Tek yapabilecegin Tyler'i bulmaktır.

Yada biraz uyumak.

Sonra birden uyanirsin ve Tyler yatagin yaninda, karanlikta duruyordur.

Uyanirsin.

Tam uykuya dalacagin sirada, Tyler "Uyan. Uyan, Seattle'daki polisle ilgili problemi çözdük. Uyan." der.

Sube amiri çete türü eylem ve geç saatte boks klüpleri dedigi seye baskin yapılmasini istemis.

"Ama endiselenecek bir sey yok." diyor Tyler . "Bay sube amiri bir problem olamaz." diyor Tyler . "Onu tasaklarından yakaladik."

Tyler'abeni takip mi ediyordun diye soruyorum.

"Çok komik" diyor Tyler . "Ben de sana ayni seyi soracaktim. Digerlerine benden bahsettin, seni bok parçası. Sözünü tutmadın. "

Tyleronu ne zaman fark ettiğimi merak ediyordu.

"Her uyudugunda" diyor "kaçip, çilginca, vahsi seyler yaptim, aklimi kaçırmis gibi davrandım."

Yatagin yanina diz çöküp, fisildiıyor "Geçen Persembe sen uyuyunca, Seattle'a giden bir uçaga atlayip, küçük bir dövüs kulübü kontrolü yaptim. Geri çevrilenlerin sayisini falan öğrendim. Yeni yetenekler aradım. Artık Seattle'da da bir Kargasa Projemiz var."

Parmaklarını kaslarimin üstündeki sislige degdiriyor. "Los Angeles ve Detroit'te de Kargasa Projesi var. Washington D.C. ve New York'ta ta büyük bir Kargasa Projesi kuruluyor. Inanamayacaksın ama Chicago'da da bir Kargasa Projemiz var."

Tyler "Sözünü tutmadigina inanamiyorum. İlk kural dövüs kulübü hakkında konusmamakti." diyor.

Geçen hafta Seattle’daydı ve boyunluğu olan bir barmen ona polisin dövüs kulüplerine baskın yapacağını söylemişti. Sube müdürü özellikle istemisti bunu.

“İsin asli su” diyor Tyler , “dövüs kulübüne gelip, bundan çok hoslanan bir polisimiz var. Gazetecilerimiz, katiplerimiz, avukatlarımız var ve olaylardan, önce bizim haberimiz oluyor.”

Demek kapatılacaktık.

“En azından Seattle’da .” diyor Tyler .

Tyler’abu konuda ne yaptığını soruyorum.

“Bizne yaptık?” diyor.

Saldırı Ekibiyle toplantı yaptık.

“Artık bir sen ve bir ben yokuz” derken burnumun ucunu çimdikliyor. “Sanırım anlamissindir.”

Farklı zamanlarda aynı bedeni kullanıyorduk.

“Özel bir ödev verdik” diyor Tyler . “Bana saygıdeğer Seattle Polis Amiri Bay Bilmemkimin buharlı tasaklarını getirin’ dedik.”

Rüya görmüyorum.

“Evet” diyor Tyler “ görüyorsun.”

On dört uzay maymunundan oluşan bir ekip kurduk ve bunların besisi polisti. Bay majesteleri köpeğini gezdirirken parkta sadece biz vardık.

“Merak etme” diyor Tyler , “köpek iyi.”

Saldırının tamamı üç dakika sürdü, en iyi provamızdan bile kısa. On iki dakika süreceğini tahmin etmiştik. En iyi provamız dokuz dakika sürmüştü.

Bes uzay maymunu onu tuttu.

Bunu bana Tyler anlatıyor ama nasıl oluyorsa ben bunu zaten biliyorum.

Üç uzay maymunu gözcülük yapıyordu.

Bir tanesi eteri tuttu.

Bir diğeri onun saygıdeğer esofmanını indirdi.

Köpeğin cinsispanyeldi , sadece havladı da havladı.

Havladı da havladı.

Havladı da havladı.

Baska bir uzay maymunu koli bandini onun saygideger torbasi simsiki olana kadar üç kez doladi.

“Uzay maymunlarından bir tanesi onun bacakları arasında bıçakla bekliyor” diye fisiliyor Tyler kulağını dibinde. “Sonra da saygideger amirin kulağına fisiliyorum, ya su dövüş kulübü baskınlarını durdur yada dünyayatasaklarının olmadığını söyleriz diyorum.”

“Ne kadar ileri gidebileceğinizi sanıyorsunuz majesteleri?” Tyler fisiliyor.

Koli bandı oradaki hissiyatı öldürüyordu.

“Seçmenleriniz tasaklarınızın olmadığını bilirse, politikada ne kadar yol alabilirsimiz ki?”

Simdiye kadar majesteleri tamamen uyusmustur.

Tanrım, tasakları buz gibi olmuştur.

Eğer bir dövüş kulübü bile kapanırsa, tasaklarının birini doguya, diğerini batıya göndereceğiz. Bir tanesi *New York Times*’a , diğeri *Los Angeles Times*’a gidecek. Her birine bir tane. Basın bülteni gibi.

Uzay maymunu, amirinazgındaki eterli bezi çekti, amir yapmayın dedi.

Tyler “Bizim dövüş kulübü dışında kaybedeceğimiz bir şey yok” dedi.

Amirin her şeyi vardı.

Bize kalansa sadece dünyanın pisliliyle, bokuydu.

Tyler bıçakla amirin bacakları arasında bekleyen uzay maymuna kafasını salladı.

“Ömrünün sonuna kadar torbalarının boş vaziyette aşağıya sarktığını düşün” dedi Tyler .

Amir hayır dedi.

Yapmayın.

Durun.

Lütfen.

Ahh.

Tanrım.

Yardım et.

Bana.

Yardım.

Hayır.

Bana.

Tanrim.

Bana.

Durdur.

Onlari.

Ve uzay maymunu biçagi sallayıp, sadece koli bandini kesti.

Altı dakika geçmişti ve isimizi bitirmistık.

“Bunu unutma” dedi Tyler . “Ezmeye çalıştığın insanlar aslında bağımlı olduğun insanlardır. Sizin çamasinınızı yıkayıp, yemeginizi yapan ve servis eden bizleriz. Yatagınızı biz yapıyoruz. Uyurken sizi biz koruyoruz. Ambulanları kullanıyoruz. Telefonlarınızı bağılıyoruz. Biz aşçılarız, taksi şöförleriyiz ve sizin hakkınızda her şeyi biliyoruz. Sigorta taleplerinizi ve kredi kartı giderlerinizi biz isleme koyuyoruz. Hayatinizin her bölümünü biz kontrol ediyoruz.

“Biz tarihin vasat çocuklarıyız. Çünkü televizyon izleyerek büyütüldük ve bir gün milyoner, film veyarock yıldızı olacağımıza inandırıldık, ama olmayacağız. Ve sadece bu gerçeği öğreniyoruz.” dedi Tyler . “O yüzden bizi sıklmaya kalkmayın.”

Uzay maymunu eterli bezi amirin hiçkıran suratına iyice bastırıp, onu bayılttı.

Baska bir ekip onu giydirdi ve köpeğiyle birlikte evine götürdü. Sonrasında bu sirri saklamak tamamen kendi bileceği bir isti. Ve kesinlikle baska baskınlar olacağını sanmıyorduk.

Saygıdeğer majesteleri korkmuş ama el sürülmemiş halde evine gitmişti.

“Her küçük ödev yapıldığında” diyor Tyler , “dövüs kulübündeki kaybedecek hiçbirseyi olmayan bu herifler, Kargasa Projesi için yatırım yapmış oluyorlar.”

Yatagimin yanında çömelmiş olan Tyler “Gözlerini kapa ve bana elini ver” diyor.

Gözlerimi kapıyorum ve Tyler elimi tutuyor. Tyler’in dudaklarını, öpücüğünün bıraktığı yaranın üstünde hissediyorum.

“Arkamdan konuşursan beni bir daha asla göremezsin demistim sana. Biz iki ayrı insan değiliz. Uzun lafın kisasi, uyanikken kontrol sende oluyor ve kendine ne isim istersen verebilirsin ama uyudugun anda kontrolü ben devralıyorum ve Tyler Durden oluyorum.”

Ama dövüstük diyorum. Dövüs kulübünü kurdugumuz gece.

“Benimle dövüsmüyordun ki” diyor Tyler . “Bunu kendin de söyledin. Yasamındaki nefret ettiğin şeylerle dövüsüydün.”

Ama seni görebiliyorum.

“Su anda uyuyorsun.”

Ama ev kiraladin. Is buldun. Hatta iki isin vardi.

“Bankadan iptal edilen çeklerini iste. Evi senin adina kiraladim. Kira çeklerinin üstündeki el yazisiyla, benim için daktilo ettigin notlardaki el yazisinin ayni oldugunu göreceksin.” dedi.

Tylerbenim parami harciyordu. O yüzden her zaman hesaptaki paradan fazlasi çekilmis oluyordu.

“Islere gelince, neden bu kadar yorgun oldugunu saniyorsun? Tanrim, buinsomnia falan degil. Sen uykuya dalar dalmaz, ben devralip ise veya dövüs kulübüne veya her ne haltsa oraya gidiyordum. Yilan egiticisi olarak is bulmadigim için sanslisin.”

Peki yaMarla ?

“Marlaseni seviyor.”

Marlaseni seviyor.

“Marlaaramizdaki farki bilmiyor. Onunla tanistiginiz gece ona uydurma bir isim söyledin. Destek gruplarında asla gerçek ismini söylemezdin, sahtekar piç. Onun hayatini kurtardigindan beriMarla isminin TylerDurden oldugunu saniyor.”

Yani simdiTyler’in kim oldugunu bildigime göre, bir anda yok mu olacaksin?

“Hayir” diyorTyler , hala elimi tutuyor. “Eger beni istemiyor olsaydin, öncelikle burada olmazdim. Sen uyurken ben hayatima devam edeceğim ama beni aldatmaya kalkarsan, geceleri kendini yataga baglarsan veya avuçavuç uyku hapi alirsan, düşman oluruz. Sana bu konuda garanti veririm.”

Saçmalik. Bu bir rüya. Tyler bir yansima. O bir kisilik bozuklugu vakasi. Ruhani kisilik kaybi durumu. TylerDurden benimhalüsinasyonum .

“Saçmaligi sikiyim.” diyorTyler . “Belkisen benim sizofrenhalüsinasyonumsundur .”

Önce ben geldim ama.

“Tabi, tabi. Ama kimin sonuncu oldugunu görecegiz.”

Bu gerçek olamaz. Bu bir rüya ve birazdan uyanacagim.

“Uyan o zaman.”

Sonra telefon çalmaya basladi veTyler gitmist.

Günes perdelerin arasindan parliyordu.

Sabah yediye uyandırma servisini ayarlamistim ama ahizeyi kaldirdigimda hat kapanmist.

İleri sararsak, Marla'ya ve Paper Sokagi Sabun Sirketine döndüm.

Her şey dağılmaya devam ediyordu.

Evdeki buzluğa bakmaya cesaret edemiyordum. Tyler'in Las Vegas , Chicago veya Milwaukee'deki dövüş kulüplerini korumak için tehdit ettiği insanlardan aldığı düzinelerce plastik sandviç paketini gözünüzün önüne getirin. Her torbanın içinde donmuş kanlı bir çift meme ucu olabiliirdi.

Mutfagin bir kösesinde bir uzay maymunu kırık dösemeye çöreklenmiş, el aynasıyla çalışıyor. "Ben bu dünyanın tamamen sarki söyleyip, dans eden çöpiyüm. Aynayla konuşuyor. "Tanrının yarattığının toksik atığıyım."

Diğer uzay maymunları bahçede dolanıp, bir şeyler topluyorlar, bir şeyler öldürüyorlar.

Bir elim buzluğun kapısında, derin bir nefes alıp, aydınlanmış ruhani varlığıma odaklanmaya çalışıyorum.

Güllerin üstündeki yağmur damlaları

Mutlu Disney hayvanları

Bu uzuvlarımı acıtıyor

Buzluğu tam bir milim aralamışken, Marla omzumdan uzanıp bakıyor ve akşam yemekte ne var diye soruyor.

Uzay maymunu kendine bakmaya devam ederek, "Ben yaradılışın boktan ve hastalıklı insan atığıyım."

Tam daire.

Bir ay önce Marla buzluğa bakacak diye korkuyordum. Şimdi kendim korkuyorum.

Aman Tanrım. Tyler .

Marla beni seviyor. Ve aramızdaki farkı bilmiyor.

"Döndüğüne sevindim" diyor Marla . "Konuşmamız lazım."

Buzluğu açmaya cesaret edemiyorum.

Ben Joe'nun Büzülen Kasığıyım.

Marla'ya, buzluğadaki hiç bir şeye dokunma diyorum. Hatta açma. Eğer açarsan sakın yeme, yada kedileri filan beslemeye kalkma. Uzay maymunu bizi gözetliyor, o yüzden Marla'ya gitmemiz gerek

diyorum. Bu konusmayı yapmak için baska bir yerde olmamız lazım.

Bodrum merdivenlerinde bir uzay maymunu diğerlerine napalm yapmanın üç yolunu okuyor:

“Bir, esit miktarda benzin ve konsantre portakal suyunu karıştırabilirsiniz. İki, esit miktarda benzin ve diyet kola karıştırabilirsiniz. Üç, karışım koyulasana dek parçalanmış kedi yavrularını benzinde çözersiniz.”

Marla’yla birlikte Paper Sokakı Sabun Sirketinden, Denny’nin Gezegeni’ne gidiyoruz, turuncu gezegen.

Bunu bana Tyler anlatmıştı. İngiltere bir çok yeri keşfedip, koloniler kurup, haritalar yaptığı için, coğrafyada bir çok yerin adı ikinci el İngiliz ismi gibidir. İngilizler her şeye isim vermişlerdi. Hemen hemen her şeye.

Mesela İrlanda.

New London , Avustralya.

New London , Hindistan.

New London , Idaho.

New York, New York.

Geleceğe hızlı bir ilerleyiş.

Böylece, sıra uzayın derinliklerini sömürmeye geldiğinde, yeni gezegenleri keşfedip, haritalara ekleyecek olanlar muhtemelen megatonluk şirketler olacak.

IBM Yıldız Küresi.

Phillip Morris Galaksisi.

Denny’nin Gezegeni.

Her gezegen, kendisine ilk tecavüz eden şirketin kimliğine bürünecek.

Budweiser Dünyası.

Garsonumuzun alnında dev bir yumru var ve topuklar birleşik, dimdik duruyor. “Efendim!” diyor garson. “Siparişinizi şimdi mi vermek istersiniz? Efendim!” diyor. “Sipariş edeceğiniz hiç bir şeyden ücret alınmayacaktır. Efendim!”

Bütün çorbalara isenmiş olacağını tahmin edersiniz.

İki kahve lütfen.

Marla “Niye bize bedava yemek veriyor?” diyor.

Garson benim Tyler Durden olduğumu sanıyor diyorum.

Durum böyle olucaMarla kızarmis istiridye, balikli sebze çorbası, balık tabagi, kızarmis piliç, karisik bakedpotatoe ve çikolatalı pay siparis ediyor.

Mutfaga açılan pencereden üç tane aşçi görünüyor. Bir tanesinin üst dudagında dikisler var ve üçü de bize bakıp, fisildasiyorlar. Garsona lütfen bize temiz yemek verin diyorum. Lütfen siparis ettigimiz seylere herhangi bir sey yapmayın.

“Bu durumda efendim,” diyor garson “hanimefendiye sadece balikli sebze çorbası içmesini tavsiye edebilir miyim?”

Tesekkürler. Balikli sebze çorbası istemiyoruz.Marla bana bakıyor ve ona güven bana diyorum.

Garson topuklarının üstünde dönüyor, siparisimizi vermek üzere mutfaga ilerliyor.

Mutfak penceresinden üç aşçi bası bana bas parmaklarını gösteriyorlar.

“TylerDurdenuolmaklabayaa bir ek gelirin oluyor, ne hos” diyorMarla .

Marla’yabu geceden itibaren geceleri beni izlemesini ve nereye gidersem not almasını istiyorum. Kimleri görüyorum? Önemli insanları kısırlastırmaya kalkıyor muyum? Bu tür detaylar.

Cüzdanimi çıkarıp,Marla’ya ehliyetimdeki gerçek ismimi gösteriyorum.

TylerDurdendeğil.

“Ama herkes seniTylerDurden sanıyor” diyorMarla .

Ben hariç herkes.

Is yerinde hiç kimse banaTylerDurden demiyor. Patronum beni gerçek adımla çağırıyor.

Ailem benim gerçekte kim olduğumu biliyor.

“Öyleyse neden bazı insanlar içinTylerDurden’sin da, bazıları için değilsin?” diye soruyorMarla .

Tyler’la ilk karsılastigimizda uyuyordum.

Yorgundum, aklımı kaçırmıştım, acelem vardı ve her uçağa bindigimde, uçağın düşmesini istiyordum. Kanserden ölen insanları kışkaniyordum. Hayatımdan nefret ediyordum. İsimden ve mobilyalarımın sıkılmıştım ve yorulmuşum ve bu gidisiati değiştirebileceğimi sanmıyordum.

Sadece son verebileceğimi düşünüyordum.

Kapana kısılmış hissediyordum.

Fazlasıyla tamdim.

Fazlasıyla mükemmeldim.

Minik hayatımdan bir çıkış istiyordum. Tek kullanımlık margarin ve kramp sokan uçak koltuklarından kurtulmak istiyordum.

Isveç mobilyalarından.

Akilli sanattan.

Seyahate çıktım. Kumsalda uyuyakalmışım. Uyandığımda Tyler Durden oradaydı, çıplaktı, terliyordu, vücuduna kum taneleri yapışmıştı, saçları ıslaktı ve yüzüne yapışmıştı.

Denizden sörf tahtasıyla kütükleri çekip, karaya çıkarıyordu.

Tyler'ın yarattığı şey, dev bir el gölgesiydi ve kendi yarattığı bu mükemmelliğin ayasında oturuyordu.

Ve mükemmellikten bekleyebileceğinin en fazlası bir dakikadır.

Belki o kumsalda hiç uyanmadım.

Belki bunların hepsi Blamey tasına isedikten sonra başladı.

Uykuya dalıyorum ama aslında uyumuyorum.

Denny'nin Gezegeni'ndeki diğer masalarda elmacık kemikleri morarmış veya burnu yamulmuş bir, iki, üç, dört, bes herif sayıyorum, hepsi de bana gülümsüyorlar.

“Hayır” diyor Marla , “uyumuyorsun.”

Tyler Durden benim yarattığım ayrı bir kişilik ve şimdi de bedenimi tamamen ele geçirmekle tehdit ediyor beni.

“*Sapik* filmindeki Tony Perkins'in annesi gibi” diyor Marla . “Çok iyiyaa . Herkesin kendine has acayıplıkları vardır. Ben bir keresinde piercing yaptırmaya doymayan bir herifle çıkmıştım.”

Söylemek istediğim şey şu, diyorum, uyudugum zaman Tyler benim bedenimi alıp kaçıyor ve bir takım suçlar işliyor. Ertesi sabah kemiklerim ağrıyarak, dövülmüş şekilde uyanıyorum ve bütün gece hiç uyumadığıma emin oluyorum.

Ertesi akşam, daha erken yatıyorum.

Ve Tyler'da daha uzun süre görev başında oluyor.

Gittikçe daha erken yatıyorum ve Tyler daha uzun dışarıda kalıyor.

“Ama sen Tyler'sin ” diyor Marla .

Hayır.

Hayır değilim.

Tyler Durden'la ilgili her şeyi seviyorum, cesaretini, zekasını seviyorum. Soğukkanlılığını seviyorum. Tyler komik ve çekici ve güçlü ve bağımsız ve insanlar ona bakıp, dünyalarını degistirmesini bekliyorlar. Tyler'in yeteneği var ve özgür ama ben değilim.

BerTylerDurdendegilim.

“Ama senTyler’sin ” diyorMarla .

Tyler’laben aynibedenii paylasiyoruz ve ben simdiye kadar bunun farkinda degildim.TylerMarla’yla seks yaptiginda ben uyuyordum. Uyudugumu sandigim zamanlardaTyler konusuyordu, yürüyordu.

Dövüs Kulübü ve Kargasa Projesindeki herkes beniTylerDurdenu olarak biliyordu.

Ve her gece yataga daha erken girip, ertesi sabah daha geç kalktigimda, aslinda tamamen gidiyordum.

Uyuyup, bir daha uyanmayacaktim.

“Hayvan Kontrol merkezindeki hayvanlar gibi” diyorMarla .

Köpekler Vadisi. Öldürmeseler bile, kisirlastiriyorlar.

Bir daha hiç uyanmayacaktim veTyler kontrolü tamamen ele geçirecekti.

Garson kahveleri getiriyor, topuklarini birbirine vurup, masadan uzaklasiyor.

Kahvemi kokluyorum. Kahve gibi kokuyor.

“Bunlara inandigimi varsayalim. Benden ne istiyorsun peki?” diyorMarla .

Beni sürekli uyanik tutmasiMarla’ya ihtiyacim var, böyleceTyler kontrolü tamamen ele geçiremeyecek.

Tam daire.

Hayatini kurtardigi geceMarla ,Tyler’dan kendisini sabaha kadar uyanik tutmasini istemisti.

Uyudugum anda,Tyler kontrolü ele geçirecek ve çok kötü bir sey olacak.

Ve eger olur da uyursam,MarlaTyler’la ilgili notlar tutacak. Nereye gidiyor. Ne yapiyor. Böylece ben de gün içinde kosusturup, verdigi zararlar düzeltebilecegim.

Adi RobertPaulson ve kirk sekiz yasinda. Adi RobertPaulson ve RobertPaulson sonsuza kadar kirk sekiz yasinda olacak.

Yeteri kadar uzun bir süre zarfinda, hiç kimsenin kurtulma sansi kalmiyor.

Koca Bob.

Koca peynirli ekmek. Büyük geyik sogut-ve-del uygulaması ile ilgili ödevini yapıyordu. Tyler’da el yapımı dinamitle havaya uçurmak için evime iste böyle girmisti. Bir kutu sogutucu sprey alirsiniz, örneğin hala bulunabiliyorsa R-12, veya R-134a, ve kilidin silindiri donana kadar spreyi kilide sikarsiniz.

Sogut-ve-del görevinde, spreyi bir ödemeli telefona, otopark sayacına veya gazete kutusunun kilidine sikarsiniz. Sonra da bir çekiçe donmuş silindiri kirarsiniz.

Del-ve-doldur uygulamalı ev ödevinde ise, bir telefonu veya bankamatigi delip, delige uygun bir tüp yerleştirirsiniz. Ve bir yağ tabancası ile hedefinize yağ, vanilyalı puding veya plastik tutkal pompalarsınız.

Kargasa Projesi’nin bir avuç bozukluk çalmaya ihtiyacı olduğu için yapılmıyordu bu görev. Paper Sokagi Sabun Sirketi siparişleri yetistiremiyordu. Tatil gelince Tanrı yardımcımız olsun. Ödev sogukkanliliğinizi ölçmek için verilmisti. Biraz kumazlığa ihtiyacınız vardı. Kargasa Projesine yatırım yapmanız gerekiyordu.

Donmuş kilit silindirini kırmak için soguk keski yerine elektrikli matkap ta kullanılabilir. Isınızı görür, sessizdir de.

Polis, kordonsuz matkabi gördüğünde silah sanmisti ve bu yüzden de Koca Bob’u vurmustu.

Koca Bob’u Kargasa Projesiyle, dövüş kulübüyle veya sabunla ilişkisini gösteren hiç bir bağ yoktu.

Cebinde, bir yarismada ektirdigi, ilk bakista iplak gibi görünen kasli bir fotografi vardi. Aptalca bir hayatti, derdi Bob. Sahne isiklarindan kr, jüri baskani, sag drtln uzat, kas ve sik diyene kadar da ses sisteminin arka plandaki hisirtisinden sagir olurdun.

Ellerini grebilecegimiz bir yere koy.

Sol kolunu uzat,bisepsini kas ve tut.

Kipirdama.

Silahini yere at.

Bu gerçek hayattan daha iyiydi.

Elinde benim pcgmn yarasi vardi.Tyler’in pcgnn. Koca Bob’un sekilli sai kazinmisti ve parmak izleri kl suyu ile yakilmisti. Ve yakalanmaktansa, yaralanmak daha iyiydi, çünkü eger yakalanirsa Kargasa Projesinden atilirdi ve baska dev de yapamazdi.

Bir dakika için RobertPaulson etrafindaki kalabalik dünyanın sıcak merkezi olmustu, ve bir dakika sonra RobertPaulson bir obje olmustu. Polisi ates etmesiyle birlikte ölümün büyüleyici mucizesi gereklesmisti.

Bu gece her dvs kulübünde lider kalabaligin disinda, karanlikta turlayacak, ve herkes bodrumun bos merkezinden birbirine bakarken liderin sesi yankilanacakti:

“Adi RobertPaulson .”

Ve kalabalik bagiracakti, “Adi RobertPaulson .”

Lider, “Kirk sekiz yasinda.”

Kalabalik, “Kirk sekiz yasinda.”

Kirk sekiz yasinda ve dvs kulübünün bir parasiydi.

Kirk sekiz yasinda ve Kargasa Projesinin bir paasiydi.

Sadece lm geldiği zaman gerçek isimlerimizle agirilirdik, çünkü ölüm geldiği zaman artık abanin bir parçasi olmazdik. Ölüm geldiğinde artık kahraman olurduk.

Ve kalabalik bagiriyor, “RobertPaulson .”

Ve kalabalik bagiriyor, “RobertPaulson .”

Ve kalabalik bagiriyor, “RobertPaulson .”

Bu gece kapatmak için dvs kulübüne gidiyorum. Odanın ortasinda tek isigin altinda duruyorum ve bütün kulüp alksiliyor. Buradaki herkes için benTylerDurden’im . Akilli. Güçlü. Cesur. Sessizligi saglamak için elimi kaldiriyorum ve neden hepimiz buna siradan bir gece demiyoruz, diyorum. Bu gece eve gidin ve dvs kulübünü unutup.

Ben dvs kulübünün görevini tamamladigini dsnyorum, ya siz?

Kargasa Projesi iptal edildi.

Televizyonda güzel bir futbol maçı olduğunu duydum ...

Yüz tane adam bana bakıyor.

Bir adam öldü diyorum. Oyun bitti. Eglenceli bir yanı kalmadı.

Kalabalığın dışında karanlıktan liderin sesi duyuluyor: “Dövüs kulübünün ilk kuralı dövüs kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Evin git, diye bagiriyorum.

“Dövüs kulübünün ikinci kuralı, dövüs kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Dövüs kulübü iptal edildi! Kargasa Projesi iptal edildi.

“Üçüncü kural, sadece iki kişi dövüsür.”

Ben Tyler Durden'im diye bagiriyorum. Ve dışarı çıkmanızı emrediyorum!

Ve kimse bana bakmıyor. Birbirlerine bakıyorlar.

Liderin sesi odanın etrafında yavaşça dolanıyor. En fazla iki kişi dövüsür. Tisört yok. Ayakkabılar yok.

Dövüs devam etmesi gerektiği kadar sürer.

Bunun yüzlerce şehirde ve yarım düzine dilde yapıldığını düşünün.

Kurallar sona eriyor ve hala odanın ortasında duruyorum.

“Bir numarada kayıtlı dövüşü için ortaya çıkın” diye bagiriyor karanlıktaki ses. “Kulübün merkezini boşalt.”

Kipirdamıyorum.

“Kulübün merkezini boşalt!”

Kipirdamıyorum.

Merkezdeki tek ışık, karanlıkta bana bakan ve bekleyen yüz çift gözü yansıtıyor. Her birini Tyler'in onları gördüğü gibi görmeye çalışıyorum. Kargasa Projesinde yetistirmek için en iyi dövüşçüleri seçmeye çalışıyorum. Tyler hangilerini Paper Sokak Sabun Sirketinde çalışmaya davet ederdi acaba?

“Kulübün merkezini boşalt!” Bu dövüs kulübü prosedürü. Kulüp liderinin üç çağrısından sonra, kulüpten çıkarılacağım.

Ama ben Tyler Durden'im . Dövüs kulübünü ben icat ettim. Dövüs kulübü benim. O kuralları ben yazdım. Ben olmasaydım hiçbiriniz burada olamazdınız. Ve ben bu iş burada bitecek diyorum!

“Üyeyi üç saniye içinde dışarı çıkarmaya hazır olun, iki, bir.”

Herifler basima üsüsüyorlar ve tepeme çöküyorlar, iki yüz el kollarimin ve bacaklarimin her bir santiminden kavriyor ve isiga dogru kaldiriliyorum.

Bes saniye için ruhunu teslim etmeye hazır ol, dört, üç, iki, bir.

Elden ele kafalarının üstünden geçiriyorlar beni, kalabalık kapiya dogru sörf yapıyor. Yüzüyorum. Uçuyorum.

Dövüs kulübü benim diye bagiriyorum. Kargasa Projesi benim fikrimdi. Beni disari atamazsiniz. Buranın kontrolü benden sorulur. Evinize gidin.

Lider “Bir numarada kayitli dövüsüler yerlerini alsin. Simdi!” diye bagiriyor.

Gitmiyorum. Vazgeçmiyorum. Bunun üstesinden gelebilirim. Burada kontrol bende.

“Dövüs kulübü üyesini disari çıkarın, şimdi!”

Ruhunu teslim et, şimdi.

Yavaşça kapidan çıkıp, yildizli geceye ve soguk havaya uçuyorum ve parkin beton zeminine inis yapıyorum. Bütün eller çekiliyor, arkamdan bir kapi kapanıp, sürgüleniyor. Yüze yakın sehirde dövüs kulübü bensiz devam ediyor.

Yıllarca uykuya dalmak istemistim. Kayıp gitmek, vazgeçmek gibi, uykunun d    s kısmı gibi. Ama su anda en son yapmak istediğim şey uyumaktı. Marla’yla birlikte Regent Oteli 8G numaralı odadayız. B  t  n yaslilar ve eroınmanlar odalarına kapanmı tı ama benim artan umutsuzluğum normal ve beklenen bir durummuş gibi geliyordu.

Yatagında bagdas kurup oturmuş olan Marla , yarım d  zine kadar uyanık tutacak hapların kaps  llerini a ıyordu ve “Korkun  kabuslar g  ren bir herifle  ıkmı tım. O da uyumaktan nefret ederdi” diyor.

Sonra ne olmu tu su  ıktığı herife?

“ ld . Kalp krizinden. Oveddose .  ok fazla amfetamin almı .” diyor Marla . “Daha on dokuz yasındaydı.”

S ylediğın i insagol .

Otele girdiğimizde lobide oturan herifin sa larının yarısı yolunmu tu. Kabak kafasıyla beni selamladı. Bana efendim dediğı zaman lobide televizyon izleyen bunakların hepsi kim olduğumu g  rmek i in d  n p

baktilar.

“İyi aksamlar, efendim.”

Kargasa Projesi merkezlerinden birini arayip, yerimi ispiyonlayabileceğimi şimdi aklıma gelmişti. Sehrin bir haritasını duvara yapıştırıp, hareketlerimi haritanın üstüne koyacakları raptiyelerle belirleyeceklerdi. Kendimi *Vahsi Krallık* ’taki göç eden kaz gibi hissediyordum.

Hepsi casusluk yapıyordu, takip ediyorlardı.

“Bunların altısını da içebilirsin ve midene hiç bir şey olmaz.” diyor Marla . “ama kiçindan alman gerekiyor.”

An ne kadar da nazıksın.

“Bunu ben uydurmadım ki. Sonra daha kuvvetli bir şey alırsın. Kara güzellik veya timsah gibi gerçek uyusturucular yani.” diyor Marla .

Bu hapları kiçima sokmayacağım.

“ O zaman sadece iki tane al.”

Nereye gideceğiz?

“Bowling oynamaya. Bütün gece açık ve orada uyumana imkan yok.”

Gittigimiz her yerde, sokaklarda insanlar beni Tyler Durden sanıyor diyorum.

“O yüzden mi otobüs şöförü bizden para almad ?”

Evet. Ve yine aynı sebeple otobüsteki iki herif bize yerini verdi.

“Ne demeye çalışıyorsun?”

Saklanarak bir yere varabileceğimizi sanmıyorum. Tyler’ dan kurtulmak için bir şeyler yapmalıyız.

“Benim giysilerimi giymekten hoşlanan bir herifle çıkmıştım” diyor Marla . “Elbiselerimi yani. Peçeli sapkalarımı. Seni de giydirip, ortalıkta gizlice dolastırabiliriz.”

Senin elbiselerini giymiyorum, götüme ilaç sokmuyorum.

“Daha da beteri var” diyor Marla . “Bir herifle çıkmıştım ve benden sisme kadınıyla lezbiyen numaraları yapmamı istemisti.”

Marla’nın hikayelerinden biri olacağımı kestirebiliyordum.

Çift kişilikli bir herifle çıkmıştım.

“Çıktığım başka bir herifte , penis büyütme aleti kullanıyordu.”

Saat kaç diye soruyorum.

“Sabah dört.”

Üç saat sonra iste olmam gerekiyor.

“Su hapları al” diyor Marla . “Senin su Tyler Durden olman ve diğer şeyler için belki bowling’den de para almazlar. Bu arada Tyler’den kurtulmadan önce, alisverise gitmeye ne dersin? Güzel bir araba alırız. Giysiler. Bir kaç CD. Bütün bu bedava şeylerin bir üst tarafı olmalı.”

Marla.

“Tamam, tamam. Unut gitsin.”

Insanın her zaman sevdiğini öldürmesi ile ilgili o eski deyiş, aslında iki şekilde de geçerlidir.

Ve iki şekilde de geçerli olmuştur.

Bu sabah ise gittigimde, bina ile otopark arasında polis barikati vardı ve polis kapıları tutmuş, birlikte çalıştığım insanların ifadesini alıyordu. Herkes kosusturuyordu.

Otobüsten inmedim bile.

BenJoe'nun Soguk Teriyim.

Otobüsten, ofisimin bulunduğu üçüncü kattaki pencerelerin patlamış olduğunu ve kirli sarı giyinmiş olan bir itfaiyecinin yanmış bir panele su sıktığını görebiliyordum. Kırık pencereden, iki itfaiyecinin ittiği yanan bir masa çıkıyor, kayıyor ve üç kat aşağıdaki kaldırıma düşüyor, inisi bir sestense çok bir his yaratıyor.

Parçalanıyor ve tütmeğe devam ediyor.

BenJoe'nun Kaynayan Midesiyim.

Bu benim masam.

Patronumun ölmüş olduğunu biliyorum.

Napalm yapmanın üç yolu. Tyler'in patronumu öldüreceğini biliyordum. Ellerimin gaz koktuğu ve isimden istifa etmek istiyordum dedigimde ona izin vermiş oluyordum. Misafirim ol.

Patronumu öldür.

Oh, Tyler .

Bilgisayarımın havaya uçtuğunu biliyordum.

Bunu biliyorum, çünkü Tyler bunu biliyor.

Bunu bilmek istemiyorum ama bilgisayar monitörünün tepesine bir delik açmak için kuyumcu matkabi kullanırsın. Bunu bütün uzay maymunları biliyor. Tyler'in notlarını daktilo ettim. Ampul bombasının yeni versiyonu, bir ampul al, delik del, içine benzin doldur. Deligi balmumu veya silikonla kapa ve ampülü duya tak ve birinin odaya girip, isigi açmasını bekle.

Bilgisayar tüpü bir ampulden çok daha fazla benzin alır.

Katot isin tüpü için tüpün etrafındaki plastigi kaldırırsın, bu basittir, veya kasanın üstündeki havalandırma panelinden yaparsın isini.

Öncelikle monitörün elektrik ve bilgisayarla olan bağlantı kablolarını çekersin.

Bu televizyon için de geçerlidir.

Ama sunu unutmamak gerekir, en ufak bir kıvılcımda, halidaki statik elektrikle bile ölürsün. Bağırarak, canlı canlı yanarak ölürsün.

Katot isin tüpü 300 voltluk pasif elektrik saklama kapasitesine sahiptir, o yüzden önce ana güç kaynağı kondensatöründe ağır bir tornavida kullanın. Bu noktada ölürseniz, yalıtılmış tornavida kullanmadınız demektir.

Katot isin tüpünün içinde vakum vardır, o yüzden deligi açar açmaz tüp havayı içine çekecek ve ısıtık çalar gibi bir çekis olacaktır bu.

Deligi yavaşça genişletin. Sonra biraz daha genişletin. Bir huninin ucunu sokabilecek kadar genişletin. Sonra da tüpü istediğiniz bir patlayıcı ile doldurun. Ev yapımı napalm iyidir. Benzin veya dondurulmuş portakal suyu konsantresi veya kedi bulağıyla karıştırılmış benzin.

Eğlenceli patlayıcılardan biri de pudra sekeriyle karıştırılmış potasyum permanganattır. Olay, çok hızlı yanan bir madde ile yanmaya oksijen sağlayacak olan başka bir maddeyi karıştırmaktan ibarettir. O kadar hızlı yanar ki, patlama olur.

Baryum peroksit ve çinko tozu.

Amonyum nitrat ve alüminyum tozu.

Modern anarşi mutfagi.

Baryum nitratı, bir tava sülfüre kat ve kömür tozu ile süsle. İşte temel barutunuz hazır.

Afiyet olsun.

Monitörü bununla doldur, ve biri bilgisayarı açtığında, bes altı gramlık barut suratına patlayacaktır.

Sorun şu ki, ben patronumu bir şekilde seviyordum.

Eğer erkekseniz, Hristiyan sanız ve Amerika'da yaşıyorsanız, babanız sizin için bir Tanrı modelidir. Bazen de babanızı kariyerinizde bulursunuz.

Ama Tyler patronumu sevmiyordu.

Polis beni arayacakti. Geçen Cuma aksami ofisten en son ben ıkmistim. “Disari ık. Arabamız var” diyen Tyler’in telefonuyla masamda uyanmistem.

Cadillac’imizvardi.

Ellerimde hala benzin vardi.

Usta ölmeden önce ne yapmis olmak isterdin diye sormustu.

Isimden istifa etmek isterdim demistem.Tyler’a izin vermistem. Misafirim ol. Patronumu ldür.

Patlayan ofisimden, yolun sonundaki çakilli dnüs yoluna giden otobüse biniyorum. Burada parselli araziler bitiyor ve bos arsalar ve sürülmüs tarlalar basliyor. Soför gle yemegi ikinini ve termosunu ıkariyor ve dikiz aynasından beni kesiyor.

Polislerin beni aramayacagi bir yer düşünmeye çalışıyorum. Otobüsün arkasından, soförle aramda oturan yaklasık yirmi kisi görüyorum. Yirmi kafasinin arkasini sayıyorum.

Yirmi kazinmis kafa.

Soför bana dönüp, “BayDurden , efendim, yaptiginiz seyleri çok takdir ediyorum” diyor.

Onu daha önce hiç görmedim.

“Bunun için beni affetmelisiniz” diyor soför. “Ekip, bunun sizin kendi fikriniz oldugunu söylüyor.”

Kabak kafalar bakmak için birerbirer bana dönüyor. Sonra tekerteker ayaga kalkiyorlar. Birinin elinde bir bez var eter kokusunu alabiliyorum. En yakinda duranın elinde bir avci biagi var. Biakli olan bizim araba tamircisi usta.

“Siz cesur bir adamsiniz” diyor otobüs soförü. “Kendinizi dev olarak vermek cesaret ister.”

Usta otobüs soförüne “Kapa eneni” diyor, “gözcü bir bok konusmaz.”

Uzay maymunlarından bir tanesinin elinde koli bandi var,tasaklarıbantlamak için. Otobüsün önüne dolusuyorlar.

Usta “Talimati biliyorsunuz BayDurden . Kendiniz söylemistiniz. Kulübü kim kapatmak isterse, bu siz bile olsanız, o kisiyitasaklarından yakalamamizi söylemistiniz.” diyor.

Erbezleri.

Elmaslar.

Testisler.

Findiklar.

En iyi kisminizin,Paper Sokagi Sabun Sirketinde bir sandviç torbasi içinde dondurulduğunu düşünün.

“Bize karsi koymanizin bir faydasi yok” diyor usta.

Soför sandviçini çigniyor ve dikiz aynasından bizi izliyor.

Bir polis sireni duyuluyor, bize dogru yaklasiyor. Uzaktaki bir tarlayi süren traktörün sesi geliyor. Kuslar. Otobüsün arkasındaki bir pencere yariya kadar açık. Bulutlar. Çakilli kavsagin kenarlarında otlar bitmis. Arilar ve sinekler otlarin etrafındavizildasiyorlar .

“Sizden küçük bir yardım bekliyoruz” diyor usta. “Bu tehdit degil BayDurden , en azından bu sefer degil. Bu sefer onlari kesmek zorundayiz.”

Otobüs soförü “Polisler.” diyor.

Siren otobüsün yanina bir yere geliyor.

Bu durumda neyle dövüsmem gerekiyor?

Polis arabasini otobüsün yanina çekiyor, kirmizi ve mavi isiklar otobüsün camından görölüyor, ve otobüsün disından biri bagiriyor “Ellerinizi kaldirin, siz içeridekiler.”

Kurtuldum.

Bir nevi.

PolislereTyler’i anlatabilirim. Dövüs kulübüyle ilgiliherseyi anlatirim, belki hapse giderim ama sonrasinda Kargasa Projesiyle onlar ugrasmak zorunda kalir, ben de bir bıçaga bakiyor olmam.

Polisler otobüsün merdivenlerini çıkarken, ilk polis “Daha kesmediniz mi?” diyor.

Ikinci polis “Çabuk olun, tutuklanmasi için emir çıktı” diyor.

Sonra da sapkasini çıkarip, “Kisisel bir sey degil BayDurden . Sizinle sonunda tanisabilmek büyük seref.” diyor.

Çok büyük bir hata yapıyorsunuz diyorum.

“Muhtemelen bunu söyleyeceginizi bize söylemistiniz.”

BenTylerDurden degilim.

“Bunu söyleyeceginizi de söylemistiniz.”

Kurallari degistiriyorum. Dövüs kulübüne devam edebilirsiniz ama bundan sonra hiç kimseyi kisirlastirmayacaksınız.

“Evet, evet, evet,” diyor usta. Koridorun ortasinda duruyor ve bıçak da elinde. “*Bukesinlikle* söyleyeceginizi söylemistiniz.”

Tamam öyleyse, benTylerDurden’im . Öyleyim. BenTylerDurden’im ve kurallari ben koyarim ve bıçagi yere koy diyorum.

Usta omzundan arkadakilere “Bugüne kadar en iyi kes-ve-kaç skorumuz nedir?” diye soruyor.

Biri “Dört dakika” diye bagiriyor.

Usta bagiriyor “İçinizden biri zaman tutuyor mu?”

İki poliste otobüsün içine giriyorlar ve bir tanesi saatine bakarak, “Bir saniye. Yelkovan on ikiye gelene kadar bekle.” diyor.

“Dokuz.”

“Sekiz.”

“Yedi.”

Açık pencereye dalıyorum.

Karnim pencerenin metal kenarlığına çarpıyor ve usta arkamdan “Bay Durden zamanlamanın içine ettiniz.” diyor.

Pencerede yarı asili vaziyette, arka tekerlegın siyah lastik çeperine pençemi geçiriyorum. Tekerlegi sikica kavrayıp, kendimi çekmeye çalışıyorum. Ama birileri ayagımı yakalayıp, beni geri çekiyor. Uzaktaki küçük traktöre bagiriyorum, “Hey.” Ve “Heey.” Bas asagi durdugum için yüzüm hararet ve kandan sisiyor. Kendimi biraz disari çekiyorum. Ama ayak bileklerimdeki eller beni geri çekiyor. Kravatım yüzüme çarpıyor. Kemerimin tokasi pencerenin kenarina takiliyor. Arılar, sinekler ve yol kenarında otlar yüzümden bir kaç santim uzakta ve bagiriyorum “Hey!”

Pantolonumun paçasını yakalayan eller beni içeri çekistiriyorlar, pantolonuma sarilip, ve belimden ve götümünden asagiya çekiyorlar.

Otobüsün içinden biri “Bir dakika!” diye bagiriyor.

Ayakkabılar ayagımdan çıkıyor.

Kemerimin tokasi tekrar pencereden içeri giriyor.

Eller bacaklarımı birlestiriyorlar. Günesten isinmis olan pencere demiri midemi kesiyor. Beyaz gömlegim kabarip, omuzlarımdan ve kafamdan düşüyor, lastigi sikica kavriyorum ve bagirmaya devam ediyorum “Hey!”

Bacaklarım bitisik vaziyette geriye dogru uzaniyor. Pantolonum bacaklarımdan kayip, tamamen çıkıyor. Güneşin sıcak isinlari götümü parlatıyor.

Kan kafama pompalanmaya devam ediyor, gözlerim basınçtan karincalaniyor ve tek görebildigim sey yüzümü saran beyaz gömlegim. Traktör bir yerlerde çalışmaya devam ediyor. Arılar vizildiyor. Bir yerlerde. Hersey milyonlarca kilometre uzaklikta. Arkamda milyonlarca kilometre uzaklikta biri bagiriyor “İki dakika!”

Ve bir el bacaklarımın arasına kayip, el yordamıyla ilerliyor.

“Onu incitmeyin” diyor baska biri.

Ayak bileklerini tutan eller milyonlarca kilometre uzakta. Çok, çok uzun bir yolun sonunda hayal ediyorum o elleri. Rehberli meditasyon .

Pencerelerin sert ve sıcak bir bıçak gibi göbегini keserek açtığını düşünme.

Bir grup adamın bacaklarını çekistirme savaşı yaptığını düşünme.

Milyonlarca kilometre uzakta, milyarlarca kilometre uzakta, sıcak ve sert bir el temelini kavriyor ve seni geri çekiyor, vebirsey sıkımaya baslıyor, gittikçe daha da sıkılıyor.

Koli bandı.

İrlanda'dasın.

Dövüs kulübündesin.

İstesin.

Hiçbir yerde değilsin, burdasın .

“Üç dakika!”

Çok uzaklardan biri bagiriyor, “Konusmayı biliyorsunuz Bay Durden . Dövüs kulübünü sıkımeye kalmayın.”

Sıcak bir el seni kavriyor. Bıçagın soğuk ucunu hissediyorsun.

Bir kol gövdenе dolaniyor.

Terapisel fiziksel temas.

Sarılma zamanı.

Ve eter burnuna ve agzına bastırılıyor, sıkıca.

Sonrası hiçlik, hiçlikten bile az. Kayıtsızlık.

Yanan dairemin patlayan dis kabugu, uzay boslugu gibi kapkara ve sehrin minik isiklarinin altinda harap olmus görünüyor. Pencereler yok, ve sari kurdeleden yapilma polisin suçmahali bandi on besinci katta sallanip duruyor.

Beton zeminde uyaniyorum. Eskiden burasi parkeydi. Patlamadan önce duvarlarda sanat vardi. Isveç mobilyalari vardi.Tyler'dan önce.

Giyinigim. Elimi cebime atip, hissetmeye çalisiyorum.

Tamim.

Korkmus ama el sürülmemis.

Dairenin kenarina yürüyorum, park yerinden on bes kat yukarida sehrin isiklarina ve yildizlarina bakip, kayboluyorum.

Hersey çok geride kaldi.

Yildizlarla Dünyanın arasindaki kilometrelerce uzakliktaki gecenin içinde, on besinci katta kendimi su uzay hayvanlarından biri gibi hissediyorum.

Köpekler.

Maymunlar.

Insanlar.

Küçük isini yaparsin. Bir kolu çek. Bir dügmeye bas. Bunlarin hiçbirini anlamazsin.

Dünya çildiriyor. Patronum öldü. Evim gitti. Isim yok. Ve bunlarin hepsinden ben sorumluyum.

Geriye hiç bir sey kalmadi.

Bankada hiç param yok.

Binanın kenarina dogru bir adim daha atiyorum.

Hilikle aramda sadece polis bandi var.

Bir adim daha at.

Orada baska ne var?

Bir adim daha at.

Marla var.

Kendini asagiya at.

Marla var ve herseyin ortasinda duruyor ama farkinda degil.

Ve seni seviyor.

Tyler’i seviyor.

Aradaki farki bilmiyor.

Birinin ona soylemesi lazim. Disari ık. Disari ık. Disari ık.

Kendini kurtar.

Lobiye inen asansöre binersin ve seni asla sevmemis olan kapici, artik kirilmis üç disiyle sana gülümseyip, “İyi aksamlar Bay Durden . Sizin için taksi çağirmami ister misiniz? İyi misiniz? Telefonu kullanmak ister misiniz?” diyor.

Regent Otelinden Marla’yi ararsin.

Regent’taki görevli “Hemen bagliyorum Bay Durden ” der.

Sonra Marla cevap verir.

Kapici omzunuzun üzerinden dinlemektedir. Regent’taki görevli de muhtemelen dinliyordur. Marla konusmamiz lazim dersin.

“Bok ye” der Marla .

Tehlikede olabilirsin dersin. Neler oldugunu bilmeye hakki var. Seninle bulusmasi gerekmektedir. Konusmaniz gerekmektedir.

“Nerede?”

İlk kez tanistiginiz yere gitmesini soylersiniz. Hatirla. Hafizani zorla.

Iyilestirici beyaz isik topu. Yedi kapili saray.

“Anladim. Yirmi dakika içinde orada olurum.”

Mutlaka orda ol.

Telefonu kapatırsın ve kapici “Size bir taksi çağırayım BayDurden . Hiç bir ücret almadan sizi nereye isterseniz götürür.” Der.

Dövüs kulübü üyeleri seni izliyor. Hayır, dersin, çok güzel bir gece, yürüyeceğim.

Cumartesi akşamı, İlkRabbaniler’in bodrum katında bağırsak kanseri grubu toplanmış,Marla da gelmiş.

MarlaSingersigarasını içiyor.MarlaSinger gözlerini etrafta gezdiriyor.MarlaSinger’in bir gözü siyah.

Halinin üstünde oturup,Marla siyah gözüyle sana bakarken güç hayvanını bulmaya çalışıyorsun. Gözlerini kapatıp, yedi kapılı saraya konsantre olmaya çalışıyorsun ama halaMarla’nın bakışını hissedebiliyorsun. İçindeki çocuğu kucaklıyorsun.

Marlabakıyor.

Sonra sarılma zamanı geliyor.

Gözlerini aç.

Hepimiz bir partner seçmeliyiz.

Marlaüç adımda yanıma gelip, suratıma bir tokat patlatıyor.

Kendinizi tamamen paylasın.

“Sen sıkılmışı bök parçasısın” diyorMarla .

Etrafımızdaki herkes bize bakıyor.

Marla’nın yumruğu da yağmur gibi üstüme yağıyor. “Birini öldürdün” diye çığlık atıyor. “Polisi aradım ve az sonra burada olacaklar.”

Bileklerini yakalayıp, polis belki gelir ama muhtemelen gelmeyecek diyorum.

Polis yola çıktı bile ve seni yakalayıp elektrikli sandalyeye bağlayıp, gözlerini kızartacaklar, yada en azından ölümcül bir iğne atarlar diyorMarla kaçmaya çalışarak.

Viz gelir.

Asiri dozda sodyumfenobarbital ve sonrasında büyük uyku. Köpekler Vadisi’ndeki gibi.

Marlabugün benim birini öldürdüğümü görmüş.

Eger patronumu kastediyorsa, evet, tamam, tamam, biliyorum, polis de biliyor, igneyle idam etmek için herkes beni arıyor, ama patronumu öldüren Tyler'di .

Tyler'laparmak izlerimiz ayni, ama kimse durumu anlamiyor.

“Bok ye” diyorMarla ve morarmis gözünü üstüme diyor. “Sen ve küçük müritlerin dayak yemeyi seviyor olabilirsiniz ama eger bana bir daha dokunursanız, sizi öldürürüm.”

“Bu gece birini vurdun, gördüm” diyorMarla .

Hayir, o bir bombaydi diyorum ve olay bu sabah oldu.Tyler monitörü delip, içine benzin doldurdu veya barut.

Gerçekten kanser olan etrafimizdaki insanların hepsi dikilmis, olup biteni izliyorlar.

“Hayir” diyorMarla . “SeniPressman Oteline kadar takip ettim, ve oradaki katil kim partilerinden birinde garsondun.”

Katil kim partilerinde zengin insanlar otele aksam yemegi için gelip,AgathaChristie hikayelerindeki gibi davranirlar.Gravlax’lıBoudin ile Geyik Eti Semeri arasında bir vakitte, isiklar bir dakikaligina söndürülür ve biri öldürülmüs numarası yapar. Bu eglence olsun diye yapılan haydi-öyleymis-gibi-davranalim türü bir ölümdür.

Yemegin geri kalaninda ise misafirler sarhos olup, tatlilarini yerken, aralarindaki psikopat katilin kim olduguyla ilgili ipuçlari bulmaya çalışirlar.

“Belediye başkaninin, geri dönüştürmeden sorumlu özel memurunu vurdun” diye bagiriyorMarla .

Başkanin bilmem ne memurunuTyler vurdu.

“Kanser bile degilsin” diye bagirmaya devam ediyor.

Iste bu kadar hizli.

Parmaklarinisiklat .

Herkes bakiyor.

Sen de kanser degilsin, diye haykiriyorum.

“İki yıldır buraya geliyor” diye bagiriyorMarla “ve hiç bir hastaligi yok!”

Hayatini kurtarmaya çalışiyorum!

“Ne? Niye benim hayatimin kurtarilmaya ihtiyaci olsun ki?”

Çünkü beni takip ediyordun. Çünkü bu gece beni takip ettin veTylerDurdun’in birini öldürdüğünü gördün veTyler Kargasa Projesini tehdit edecek herkesi öldürür.

Odanin içindeki herkes küçük trajedisinden kurtulmus gibi bakiyor. Su küçük kanser olayindan. Agri kesici alanların bile gözleri kocaman açılmış ve panik vaziyetler.

Topluluga üzgünüm diyorum. Zarar vermek istememistim. Biz en iyisi gidelim. En iyisi bu konuyu disarida konusalim biz.

Herkes “Hayir! Gitmeyin! Devam Edin!” diye bagrisiyor.

Ben hiç kimseyi öldürmedim diyorum. Ben Tyler Durden degilim. O benim bölünmüş kisiligimin diger yarisi. İçinizde *Sybil* filmini gören var mi diye soruyorum.

“Öyleyse beni kim öldürecek?” diye soruyor Marla .

Tyler.

“Seni kim öldürecek?”

Tyler diyorum, ama Tyler’la bas edebilirim. Ama sen de Kargasa Projesindeki heriflere dikkat etmelisin. Seni takip etmeleri, kaçırmaları veya baska bir sey yapmaları için Tyler onlara emir vermis olabilir.

“Bunlara neden inanayım ki?”

Bu kadar çabuk oluyordu hersey .

Çünkü sanırım senden hoslanıyorum, diyorum.

“Asik degil yani?” diyor Marla .

Bu yeterince adi bir zamanlama zaten, diyorum. Zorlama.

Izleyen herkes gülümsüyor.

Gitmem lazim. Buradan çıkmam lazim. Kafasi kazinmis veya dövülmüş heriflere dikkat et diyorum Marla’ya . Gözü morarmis olanlara. Kirik dislilere. Bu gibi seyler iste.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor Marla .

Tyler Durden’in icabina bakmam lazim.

AdiPatrickMadden'di ve belediye baskaninin geri dönüştürmeden sorumlu özel memuruydu. AdiPatrick Madden'di ve Kargasa Projesinin düşmaniydi.

Disari çıkıp, gecenin karanliginda yürümeye basliyorum veherseyi hatirliyorum.

Tyler'inbildigihersey bana geri geliyor.

PatrickMadden dövüs kulüplerinin kurulduğu barların listesini yapıyordu.

Ve aniden sinema projektörü çalıştırmayı bildigimi fark ediyorum. Kilitleri kırmayı biliyorum ve benimle kumsalda karsilasmadan öncePaper Sokagindaki evi nasıl kiraladigini biliyorum.

Tyler'inneden ortaya çıktigini biliyorum.TylerMarla'yi seviyordu. Onunla ilk karsilastigim geceden beri, Tyler yada benim bir parçamMarla'yla birlikte olmak için bir yol ariyordu.

Bunların bir önemi yoktu. En azından artık yoktu. Ama gecenin içinde en yakın dövüş kulübüne yürürken bütün detaylar kafamda belirliyordu.

Cumartesi geceleri Armory Bar'ın bodrumunda bir dövüş kulübü var. Patrick Madden'in oluşturmaya çalıştığı listede muhtemelen bu barın da adı var, zavallı ölü Patrick Madden.

Bu gece Armory Bar'a gidiyorum ve içeri girdiğimde kalabalık fermuarın açılışı gibi yarıyor. Oradaki herkes için ben Muhtesem ve Güçlü Tyler Durden'im . Tanrı ve baba.

Etrafımdan "İyi aksamlar, efendim" diyen sesler duyuyorum.

"Dövüş kulübüne hoş geldiniz efendim."

"Bize katıldığınız için teşekkürler efendim."

Canavar yüzüm yeni yeni iyilesmeye başlıyor. Yüzümdeki delik yanagımdan gülümsüyor. Gerçek dudagım ise asik duruyor.

Madem ki ben Tyler Durden'im , kiçimi öpebilirsiniz. O gece dövüş kulübünde bulunan her herifle dövüşmek için kaydımı yaptırıyorum. Elli dövüş. Bir seferde bir dövüş. Ayakkabı yok. Tisört yok.

Dövüşler sürmesi gerektiği kadar sürer.

Ve eğer Tyler Marla'yi seviyorsa.

Ben de Marla'yi seviyorum.

Ve yaşananlar kelimelerle ifade edilemez. Hiç bir zaman göremeyeceğim Fransız sahillerini kirletmek istiyorum. Rockefeller Plaza'nın yıkıntılarının etrafındaki nemli ormanlarda geyik avladığınızı düşünün.

İlk dövüşte herif arkama geçip bir eliyle kolumu tuttu, diğeriyle boğazıma sarıldı ve dislerim çatırdayıp, sivri köklerini dilime saplayana kadar da yüzümü, yanagımı, yanagımdaki deliği beton zemine vurdu da vurdu.

Patrick Madden'ive yerde yatan cesedini hatırlamaya başlamıştım birden, sonra karisi gözümün önünde canlandı. Saçları topuz yapılmış küçük bir kız. Kıkırdayıp, kocasının ölü dudaklarına sampanya dökmeye çalışmıştı.

Sahte kanın çok ama çok kırmızı olduğunu söylemişti. Bayan Patrick Madden iki parmağını kocasının yanındaki kan gölüne sokmuş, sonra da ağzına götürmüştü.

Dilime saplanan disler yüzünden ağzımda bir kan tadı var.

Bayan Patrick madden kani tatmıştı.

Katil kim partisinde olduğumu ve uzay maymunu garsonların beni korumak için etrafımı çevirdiğini hatırlıyorum. Marla'nın koyu güllerle bezenmiş elbisesi ile balo salonunun karsisinden izliyordu.

İkinci dövüşte herif sırtıma bir dirsek geçirdi ve kollarımı geri çekip, göğsümü beton duvara çarptı. Bir taraftaki köprücük kemigim kırıldığını duydum.

Yunan heykellerini çekiçle kırmak, götümü *Mona Lisa*’ya silmek istiyordum.

Bayan Patrick Madden kanlı parmaklarını yukarı kaldırdı, kan dislerinin arasından süzülürken, parmaklarındaki kan da bileğine iniyordu, sonra elmas bir bileziğin üstünden dirseğine damlıyordu.

Üç numaralı dövüş, uyanıyorum ve üç numaralı dövüş vakti gelmiş. Dövüş kulübünde isimler yoktur.

Adın değilsin.

Ailen değilsin.

Üç numara neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve kafami karanlıkta tutup, boguyor. Uygulandığında, rakibin sadece kendinden geçmeyecek kadar hava almasına izin veren bir boyun kilidi var. Üç numara kafami kolunun içinde bir bebek veya futbol topu tutar gibi tutup, kenetlenmiş elinin mustasıyla yüzüme vurdu.

Dislerim yanagimi isirana kadar.

Yanagimdaki delik ağzimin kenarıyla birlesene kadar vurdu, ta ki ikisi bir olup, burnumun altından, kulagimin altına kızgın bir yan bakış oluşturunca kadar.

Üç numara yumruğu çürüyene kadar vurdu.

Ben ağlamaya başlayana kadar vurdu.

Sevdiğin her şey sonunda seni reddedecek veya ölecek.

Yarattığın her şey bir kenara atılacak.

Gurur duyduğun her şey çöpte son bulacak.

Bin kralların kralı, Ozymandias’ım .

Bir yumruk daha ve dislerim dilime tamamen batıyor. Dilimin yarısı yere düşüyor ve tekmeleniyor.

Bayan Patrick Madden’in küçük bedeni kocasının bedeninin yanına diz çökmüş ve arkadaşlarımız dedikleri insanlar tepesinde dikilip, sarhos vaziyette gülüyorlar.

“Patrick?” diyor kadıncamız.

Kan gölü büyüyor, büyüyor ve nihayetinde gelip etegine degiyor.

“Patrick yeter artık, bırak su ölü numarasını” diyor.

Kan etegine tırmanmaya baslıyor. Kılcal damar gibi, iplik gibi incecik tırmanıyor etegine.

Etrafımda Kargasa Projesindeki herifler çığlıklar atıyorlar.

Ve Armory Bar’ın bodrumunda Tyler Durden sıcak bir karışıklık içinde yere düşüyor. Bir dakika için mükemmel olan yüce Tyler Durden , ve mükemmellikten bekleyebileceğinin en fazlası bir dakikadır diyen Tyler Durden düşüyor.

Ve dövüs devam ediyor çünkü ben ölmek istiyorum. Çünkü sadece ölünce isimlerimiz var. Çünkü ölünce artık Kargasa Projesinin parçası değiliz.

29

Tylerayakta dikiliyor, mükemmel denecek kadar yakisikli ve sarisin bir masumiyetin içinde melek gibi duruyor. Yasama arzumu beni büyülüyor.

Ben ise, Paper Sokagi Sabun Sirketindeki odamin çıplak yatağında kani kurumuş bir doku örneğiyim.

Odamdaki hersey gitmiş.

On dakikaligina kanser olduğumda çekilmiş olan ayagimin fotografi ve aynam gitmiş. Kanserden de beter. Aynam gitmiş. Gardiroomunun kapagi açık ve altı adet beyaz gömlegim, siyah pantolonlarım, iç çamasırlarım, çoraplarım ve ayakkabılarım gitmiş.

“Kalk” diyor Tyler .

Kiymetini bilmediğim herseyin altında, arkasında ve içinde, korkunç bir seyler büyüyor.

Her sey dagıldı.

Uzay maymunları temizlendi. Her sey yerine kondu, emilmiş yağlar, ranzalar, para, özellikle de para. Geride sadece bahçe ve kiralik ev kaldı.

“Yapmamız gereken son sey” diyor Tyler “senin su şehit olma meseleni halletmeliyiz. Büyük ölüm olayini.”

Üzücü, moral bozan bir ölüm gibi değil, bu neseli, güç veren bir ölüm olacak.

Oh Tyler , içim acıyor. Beni burada öldür.

“Kalk.”

Öldür beni, hadi. Öldür beni. Öldür beni. Öldür beni. Öldür beni.

“Büyük birsey olmalı.” diyor Tyler . “Dünyanın en uzun binasının tepesinde durduğunu gözünde canlandır. Bütün bina Kargasa Projesi tarafından ele geçirilmiş. Pencerelelerden duman tütüyor. Masalar sokaklardaki insanların arasına düşüyor. Gerçek bir ölüm operası, iste basına gelecek olan sey budur.”

Hayır diyorum. Beni yeterince kullandın.

“Eğer is birliği yapmazsan, Marla’yi buluruz.”

Hiç durmayın diyorum.

“Kalk susukik yataktan” diyor Tyler “ve lanet olası arabaya bin.”

Sonuç itibariyle Tyler’la birlikte Parker - Morris Binasının tepesindeyiz, benim ağzımda bir silah var.

Silahin namlusu bogazima dayanmis ve Tyler “Aslında gerçekten ölmeyecegiz.” diyor.

Namluyu dilimle yanagima dogru alip, Tyler sen vampirlerden bahsediyorsun diyorum.

Son sekiz dakikamizdayiz.

Silah, polis helikopterleri erken gelirse diye tedbir için var.

Tanriya göre, tek basina bir adam, agzina bir silah sokmus gibi görünüyor olabilir ama silahi tutan Tyler ve bu benim hayatim.

Buharla dezenfekte edilmiş nitrik asidin yüzde doksan sekiz konsantresini alirsin, ve bu aside üç kat fazla sülfürik asit eklersin.

Nitrogliserinin olur.

Yedi dakika.

Nitrogliserini talasla karistirirsin ve çok güzel bir plastik patlayiciya sahip olursun. Uzay maymunlarının bir çogu nitrogliserini pamukla karistirip, sülfat olarak Epsom tuzu ekler. Bu da ise yarar tabi. Bazi maymunlar nitro ile parafin kullanir. Parafin hiçbir zaman benim isime yaramadi.

Dört dakika.

Tyler ve ben çatının ucunda, agzimda bir silah ve ben silahın ne kadar temiz olabilecegini düşünüyorum.

Üç dakika.

Sonra biri bagiriyor.

“Bekle”. BurMarla , çatidan bize dogru geliyor.

Marla bana dogru geliyor, sadece bana çünkü Tyler kayboldu. Püf. Gitti. Tyler benim halüsinasyonum , Marla’nın degil. Büyülü bir hile gibi Tyler yok oluyor. Ve simdi gerçekten agzina silah dayamis olarak tek basima kaliyorum.

“Seni takip ettik” diye bagiriyor Marla . “Destek grubundakilerle. Bunu yapmak zorunda degilsin. Indir silahi.”

Marla’nın arkasında bütün bagirsak kanserliler, beyin parazitleri, melanoma ekibi ve tüberkülozlular bana dogru yürüyor, topalliyor veya tekerli sandalyeleriyle ilerliyorlar.

Hepsi birden “Bekle” diyorlar.

Sesleri bana soguk rüzgarla birlikte ulasiyor, “Dur!”

“Sana yardım edebiliriz.”

“Birak da yardım edelim.”

Yukaridan polis helikopterlerinin vop , vop , vop sesi geliyor.

Gidin diye bagiriyorum. Çikinburdan . Bina havaya uçacak.

Marla“Biliyoruz” diye bagiriyor.

Bu tamamen bir yortu gibi görünüyor bana.

Kendimi öldürmüyorum diye bagiriyorum.Tyler’i öldürüyorum.

BenJoe’nun Hafizasiyim.

Herseyihatirliyorum.

“Ask filan degil” diye bagiriyorMarla , “ama sanirim ben de senden hoslaniyorum.”

Bir dakika.

MarlaTyler’danhoslaniyor.

“Hayir, ben senden hoslaniyorum” diyorMarla . “Farki biliyorum.”

Ve hiçbir sey olmuyor.

Hiçbir sey patlamiyor.

Silahin namlusu parçalanmayan yanagima dayanmis vaziyette,Tyler , diyorum,nitroyla parafini karistirdin, degil mi ?

Parafin asla ise yaramaz.

Bunu yapmam gerekiyor.

Polis helikopterleri.

Ve tetigi çekiyorum.

30

Babamin evinde bir sürü madalya vardi.

Tabii ki, tetigi çekince, öldüm.

Yalanci.

VeTyler da öldü.

Polis helikopterleri bize dogru gelirken,Marla’ya , kendilerini kurtaramayan ama beni kurtarmak için ugrasan destek grubu insanlarına ragmen, tetigi çekmek zorundaydim.

Bu gerçek hayattan daha iyiydi.

Ve bir mükemmel dakika sonsuza kadar sürmez.

Cennettehersey beyaz üstüne beyaz renkte.

Sahtekar.

Cennet çok sessiz, plastik tabanlı ayakkabılar var.

Cennette uyuyabilirim.

İnsanlar bana mektup yazıp, beni unutmadıklarını bildiriyorlar. Onların kahramanı olduğumu. Daha da iyi olacağımı yazıyorlar.

Buradaki meleklerTevrattaki gibi, lejyonlar ve tegmenler var, cennetlik bir ordu vardiyalarla alıyor. Mezarlık. Yemekleri tepsilerde getiriyorlar, yanında da bir bardak ilaç oluyor. Oyuncak Bebekler Vadisi oyun seti.

Tanrıyla tanıştım. Ceviz ağacından yapılma masasının ardında oturuyordu ve arkasındaki duvarda diplomaları asiliydi. Ve bana “Neden?” diye sordu.

Neden bu kadar çok sorun yaratmıstım?

Her birimizin, özel ve nadir bir yeganeliğın nadide ve kutsal bir kar tanesi olduğumuzun farkına varamamış mıydım?

Hepimizin sevgi tezahürleri olduğunu göremiyor muydum?

Masasında oturup, not tutan Tanrıya baktım. Her şeyi yanlış anlamıştı.

Biz özel değiliz.

Pislik veya çöp de değiliz.

Biz sadece varız.

Varız ve olacak olan olur.

Ama Tanrı “Hayır, bu doğru değil” dedi.

Peki. Tamam. Her neyse. Tanrıya hiç bir şey öğretemezsiniz.

Sonra bana ne hatırladığımı sordu.

Herseyihatırlıyordum.

Tyler’ın silahından çıkan kursun, sağlam olan yanagımı da yarmış ve bir kulagımdan öbür kulagıma kadar bir keskin gülümse yayılmıştı yüzüme. Kızgın bir Cadılar Bayramı kabığı gibi. Seytan bakışlı Samuray . Hirs sembolü ejder.

Marlahala Dünyada ve bana yazıyor.Birgün seni geri getirecekler diyor.

Ve eger cennette telefon olsaydiMarla'yi arardim ve “Alo” dedigi zaman telefonu kapatmazdim. “Selam. Ne var ne yok? Bana herseyi anlat” derdim.

Ama geri gitmek istemiyorum. Henüz degil.

Çünkü arada sırada bana yemek tepsimi ve ilaçlarımı getiren birilerinin gözünün mor, alınlarının sis ve dikisli olduğunu görüyorum ve bana:

“Sizi özlüyoruz BayDurden .” diyorlar.

Yada yerleri silen burnu kırık olan biri, yanımdan geçerken fisiliyor:

“Herseyplana uygun olarak devam ediyor.”

Fisiliyor:

“Dünyayı daha iyi bir hale getirmek için, medeniyeti yok edeceğiz.”

Fisiliyor:

“Geri gelmenizi dört gözle bekliyoruz.”

3Dear Abby, bizdeki Güzin Abla kösesi gibi bir köse